

Michaela Klevisová

Kroky vraha

detektivka

Kličkovala mezi stromy, brodila se závějemí suchého listí a zrychlovala tempo, dokud jí v boku nezačalo bodat vyčerpáním. Sluncem prosvětlený kraj lesa se přibližoval příliš pomalu. Až teď jí došlo, jakou hrůzu viděla, a ramena se jí zatřásla pláčem.

Proč nikde nikdo není?

motto

motto

Michaela Klevisová

Kroky vraha

Praha 2007

© Michaela Klevisová, 2007
Cover photography © Vendula Volkmerová, 2007

ISBN 978-80-7246-372-5

Prolog

Ostrov Belle Île, Bretañ, Francie, 20. června 1975

Nejhorší den v jejím životě začal docela obyčejně.

Stála před zrcadlem a líčila se. Zvýraznila víčka černou linkou, obtěžkala řasy třemi vrstvami řasenky a vyplnila rty cihlově červenou rtěnkou, kterou si před týdnem z rozmařilosti koupila na pařížském nádraží Gare de l'Est. Natočila se k zrcadlu bokem a usmála se na svou štíhlou siluetu v kávově hnědých kalhotách s puky a bílé tunice. Vypadala přesně tak, jak potřebovala: efektně a zároveň přirozeně. V oblečení, které si vybrala, mohla jít na procházku po útesech a pak jen vyměnit tenisky za sandály na podpatku a vyrazit na oběd do restaurace. Julie s potěšením zaznamenala, že žena ve zlaceném florentském rámu působí klidně. Vnitřně se chvěla; napadlo ji srovnání s kytarou, do jejíchž strun někdo vší silou uhodil. Navenek ale nebylo znát nic. Vůbec nic. Potěšilo ji, jak dobře se ovládá.

Došla k oknu mansardy a vyhlédla ven. Bíle omítnutý domek, v němž žila její přítelkyně Kamila s manželem Jacquesem, stál na obdélníkovém náměstí městečka Locmaria. Z okna přehlédla skoro celé prostranství s kostelíkem a studnou uprostřed, po většinu dne zalité sluncem a úplně vyliďněné. Julie se vyklonila z okna, aby lépe viděla na domky s modrými okenicemi a hrozny hortenzií na předzahrádkách. Vybavila si vzrušení, jež ji zaplavilo, když ji sem před sedmi dny Kamila přivezla. Julie poprvé v životě vycestovala na Západ. Po čtyřech letech viděla nejlepší přítelkyni. Byl to nejkrásnější dárek ke třiatvacetinám, jaký si mohla dát.

Ohromilo ji, že Kamila žije na tak idylickém místě, ze kterého dýchá atmosféra připomínající staré lázeňské pohlednice. A – proč si to nepřiznat – trochu ji pohoršovalo, že přítelkyně bere krásný dům jako samozřejmost, nestará se o zahradu a dokonce i péči o dítě nechává převážně na Jacquesovi. Během Juliiny návštěvy se Kamila ně-

kolikrát bez vysvětlení zamkla do ložnice a po půl hodině vyšla ven s uplakanýma očima. Tohle manželství zjevně neklapalo. A Julie intuitivně vycítila, že i její přátelství s Kamilou dostalo během odloučení trhliny.

Kamilu znala od dětství; spřátelily se v mateřské školce v rodných Teplicích. Obě prožily první lásku na chmelové brigádě, odmaturovaly s vyznamenáním, četly Apollinaira, psaly do studentských novin, přihlásily se na dějiny umění na filozofické fakultě v Praze, u přijímacích zkoušek uspěly a první semestr z donucení pracovaly v mlékárně, aby „poznaly život dělnické třídy“. Obě měly do kapsy tak hluboko, že si samy šily oblečení a nad umyvadlem si zesvětlovaly vlasy peroxidem. Byly si fyzicky tak podobné, že je lidé považovali za dvojčata. Jenže před čtyřmi lety jejich životy nabraly diametrálně odlišný směr. Zatímco Julie dodnes studovala a žila v Praze, Kamila se přestěhovala sem, mezi tyto stěny natřené vápnem. Měla dům, manžela, dítě. A to všechno jen díky tomu, že když se jí před pěti lety na Václavském náměstí jeden francouzský turista zeptal na cestu na Pražský hrad, osobně ho na Hradčany doprovodila. Zvláštní, že se do sebe ti dva zamilovali; intelektuálka a přístavní dělník, chlap z lidu. Kamila neplánovaně otěhotněla, provdala se a odstěhovala se do Bretaně. Julie ji od července 1970 neviděla. O to víc však na ni myslela.

Teď si zděšeně uvědomila, že ji každá puklina na Kamilině štěstí naplňuje škodolibým uspokojením. Když Kamila odjela, Julie se dlouhé týdny trápila steskem a závistí. Jenže zatímco stesk měsíc od měsíce slábl, závist v ní rostla jako rakovina. Julii bylo špatně ze sebe samotné. Ale jak změníte svoje pocity? Můžete si uvědomovat, že jsou špatné, můžete se za ně nenávidět, můžete se je snažit ignorovat, ale těžko je zaženete jen proto, že se vám nelíbí.

Výlet na Belle Île nebyl ani zdaleka tak příjemný, jak Julie očekávala. Ze všeho nejvíc ji znepokojoval Kamilin manžel. Měl černé oči, rozježené obočí a liboval si ve volném, pomuchlaném, uváleném oblečení. Nedal ani ránu bez cigarety a Julie už si všimla, že je kouřem celý nasáklý – po tabáku vonělo jeho oblíbené křeslo, ručník v kou-

pevně i časopis, kterým chvíli listoval. Během uplynulých sedmi dní se mnohokrát setkala s jeho pohledem. Četla v něm nejprve obezřetnou zvědavost, jako by v ní ten neupravený Francouz viděl divoké exotické zvíře, které ho zajímá a zároveň mu nahání strach. Později se v její přítomnosti trochu uvolnil. V posledních dnech pak prozrazoval jeho pohled něco mnohem hlubšího než studijní zaujetí. Už pro Jacquese nebyla jen podivnou bytostí z Východu, která neumí používat kávovar, dosud neochutnala krevety a užasle valí oči na přeplněné regály vesnického koloniálu. Ten muž – manžel její nejlepší kamarádky – po ní toužil. Lichotilo jí to a zároveň trnula hrůzou. Naštěstí trávili většinu času ve čtyřech; ona, Kamila, Jacques a jejich čtyřletá dcera Dominique. Jacques pracoval jako správce přístavu v Le Palais, kam odjížděl denně před svítáním a vracel se odpoledne. Dosud nikdy s Julií nezůstal sám.

Dnes se však Kamila chystá k lékaři na pevninu, obstará nějaké nákupy a vrátí se až trajektem v šest. Bylo domluveno, že Julie stráví poslední den na Belle Île ve společnosti Jacquese a dítěte.

Praha, 24. října 2006

Julie zaslechla, jak před domem brzdí auto. Zvuk motoru jí nebyl povědomý, přesto zpozorněla. Přestala psát a střílila pohledem po kyvadlových hodinách nad jídelním stolem. Za deset minut jedenáct. To nemůže být on! Měl by dorazit až tak za hodinu, rozhodně ne dřív. Vždycky ji navštěvoval až okolo půlnoci, v době, kdy byla okna všech domů v Krokusové ulici zhasnutá a chodníky liduprázdné. Měli takovou dohodu. Ani jeden z nich nestál o to, aby ho tu někdo zahlédl. Pokud dnes přijel dřív, udělal velkou chybu, pomyslela si Julie a vstala od stolu. Kolem jedenácté obvykle chodívá Jana Jahodová z vedlejšího domu na procházku se psem a v protější vile se také ještě svítí... Julie došla k oknu v předsíni a odhrnula záclonu přesně v okamžiku, kdy řidič vystoupil a zabouchl za sebou

dveře. Okamžitě se jí ulevilo. U chodníku neparkoval známý tmavý sedan, ale malé červené vozítko, jaké si obvykle ženy pořizují na nákupy. Odcházel od něj mladý muž v kožené bundě – ke komu asi přijel? Julie si byla jistá, že muž v Krokusové ulici nebydlí a že ho tu ještě nikdy neviděla. Věděla, že by neměla šmírovat druhé, když sama nestojí o to, aby jí lidé slídili v soukromí, ale přesto za mladíkem vyhlížela, dokud jí nezmizel z dohledu. Pak se s povzdechem vrátila k jídelnímu stolu. Ležel na něm otevřený nelinkovaný školní sešit, popsáný chvatným, rozmáchlým, neuspořádaným rukopisem. Řádky se vlnily jako hadi a skoro každé slovo končilo ostrým, dlouhým, jakoby útočným tahem. Moje terapie, pomyslela si Julie. Už podle toho strašného rukopisu je poznat, že jsem ji zatraceně potřebovala.

Vzala do ruky propisovací tužku a položila její hrot na papír. Zvláštní, že si po jedenatřiceti letech vybavuje takové podrobnosti jako barvu okenic Kamilina domku. Možná se upíná k nepodstatným detailům právě proto, že ty podstatné se po mnoho let snažila z paměti vytěsnit. Marně.

Chtěla zůstat celý den doma a čekat na Kamilu, ale Jacques jí oznámil, že naplánoval výlet. Po krátkém dohadování tedy vyrazili jeho otřískaným renaultem na mys Pointe des Poulains na severozápadě ostrova. Přestože se blížila bouřka, Jacques trval na tom, že procházka kolem majáku je pro každého turistu na Belle Île povinná.

Hodně mluvil, což Julii trochu znervožňovalo. Francouzsky rozuměla poměrně dobře, ale Jacques měl zvláštní tvrdý přízvuk, typický pro Bretonce. „Budeš nadšená. Slibuju. Pointe des Poulains je to nejkrásnější, co se dá na Belle Île vidět. O prázdninách to tam okupují mraky turistů, ale vsadím se, že teď budeme u majáku úplně sami. Projdeme se po útesech. Dost fouká, tak alespoň uvidíš pořádné vlny.“ Přibrzdl před stádem ovcí, lelkujícím u krajnice.

„Hm,“ zamručela Julie, protože ze své skromné francouzské slovní zásoby nedokázala poskládat kloudnou odpověď.

Jacques zaklepal klouby prstů na okno auta. Od silnice se prudce svažovala neoplocená pastvina a za ní se převaloval Atlantik. Barva hladiny přecházela od průzračně tyrkysové přes šmolkově modrou po rtuťově šedou. „Krása, ne?“ Krátce na Julii pohlédl a ona si všimla, že mu oči jiskří nadšením. Obličej se mu vyhladil a jakoby omládl.

„Hm,“ zareagovala neoriginálně Julie.

„Já mám rád bouřky. Samozřejmě pokud zrovna nejsem ve službě. Loni v prosinci jsme tu měli pekelnou melu. Vítr sto osmdesát kilometrů v hodině. Vlny cákaly až nahoru k majáku, a to mají útesy deset, patnáct metrů na výšku. Umiš si to představit?“

Julie pokrčila rameny. „Neumím,“ odpověděla po pravdě. „Byla jsem u moře jen jednou,“ řekla pomalu. „V Jugoslávii. Vypadalo mírumilovně. Připomínalo bazén.“

Překvapila ho. „Měla bys víc cestovat, Julie. Čím víc míst jsi poznala, tím víc životů jsi žila. Copak ty nejsi dobrodruh, Julie? Nemáš chuť riskovat? Nechceš si rozšiřovat obzory?“

Rozhovor se začínal stáčet směrem, který se jí nelíbil. Bylo jí jasné, že posledními třemi větami Jacques nenarážel jen na cestování. S největší pravděpodobností naznačoval, že by si měla rozšířit obzory sexem se ženatým správcem přístavu v Le Palais. „Co je na tom mysu tak zvláštního?“ vrátila se upjatě k předchozímu tématu.

Nespokojeně mlaskl. „Lidem se prostě líbí. Já to těžko můžu posoudit, protože ho znám od dětství. V pubertě jsme si tam s klukama vodívali holky a vyhrnovali jsme jim sukně v závětrí za pevností Sarah Bernhardtový.“ Zachechtal se. „Znáš Sarah Bernhardtovou? Tu herečku? V devatenáctém století koupila bývalou vojenskou pevnost na Pointe des Poulains a přebudovala si ji na letní sídlo. Teď už jsou okna zatlučený prknama a dveře zarůstají plevelem. Chátrá to tam.“ V koutku úst se mu rozkmitala hořící cigareta, nezbytný doplněk, bez kterého jako by Francouzi ani nevycházeli z domu.

Julie neodpověděla. Při pohledu na pastvinu pod těžknoucím nebem ji zamrazilo. Najednou si byla téměř jistá, že by na Pointe des Poulains neměla jezdit.

* * *

Na Pointe des Poulains je pobřeží rozervané příbojem, který vyhlodává do černých útesů další a další průrvy. Za větrných dní tu oceán skučí a sténá téměř lidským hlasem.

„To naříkají duše utonulých námořníků,“ prohlásil pateticky Jacques, když se ho Julie na podivné zvuky zeptala.

Jak morbidní, napadlo ji, ale nechala si poznámku pro sebe. Jacques správně předpověděl, že na mysu budou úplně sami. Citelně se však ochladilo a Julie se v tenkém svetru chvěla zimou.

Nebe nad mořem bylo břidlicově šedé a z dálky občas zaduněl hrom, ale Jacquese počasí vůbec neznepokojovalo.

„Bouřka se nepřihlíží dřív než za půl hodiny. Věř mi, jsem zdejší. Osm let dělám v přístavu. Znáám Atlantik jako svoje boty. Ty se bojíš, princezno?“

Vyfotoграфoval Julii před majákem. Když ji zavedl na kraj útesu a přiměl ji podívat se dolů, z hloubky propasti a hukotu vln se jí zatočila hlava. Něco na ni zavolal, ale vítr mu roval slova od úst.

„Mám závrať,“ odpověděla a pevně svírala drobnou ruku Dominique. Stačil by jeden chybný krok a už by nikdy nenasedla do Jacquesova renaultu, neházela by z trajektu rackům kousky bagety, nevyháněla by šváby zpod matrace na strahovské studentské koleji, nezáviděla by Kamile život ve Francii. Nemůže ji dolů strhnout vítr? „Vážně mám strach. A je s námi dítě! Zbytečně riskujeme, Jacquesi. Chci jet zpátky,“ pronesla pevně.

Jenže Jacques trval na tom, že je třeba se trochu projít.

Kráčeli po vrcholcích útesů porostlých trávou a kručinkami, jejichž syté žluté květy ozvláštňovaly slaný vzduch kokosovou vůní.

Asi po půl kilometru se zastavili. Dívali se na bizarní tvary skal, otloukaných příbojem. S klidnou samozřejmostí, téměř přátelsky se o sebe opřeli ramenem a vzápětí oba ucukli. Ohlédli se po Dominique. Seděla na bobku u keře kručinek a trhala květy. Vítr jí cuchal vlasy.

„Buďme k sobě upřímní, Julie. Chci s tebou být sám. A vím, že ty se mnou taky. Pojedeme k nám. Kamila se vrátí až za dvě hodiny.“ Když neodpovídala, Jacques nesmlouvavě pokračoval: „Jestli přijde

pořádná bouřka, možná večer nebudou jezdit trajekty a Kamila bude muset přenocovat na pevnině.“

„A co Dominique?“ slyšela se říkat Julie, navzdory tomu, že správná reakce měla vypadat úplně jinak.

„Nechám ji u sousedů. Kamarádí s jejich dcerou.“

„A jak to vysvětlíš Kamile? Poslyš, já nechci... Kamila je moje kamarádka. Nepřijela jsem ji navštívit, abych...“

„Řeknu sousedům, že tě chci vzít na večeri do Le Palais a že Dominique už je unavená.“

Aby nemusela odpovídat, vyvinula se Jacquesovi z objetí, vzala ho za ruku a dovedla ho ke kraji útesu. Poryv větru ji udeřil do prsou tak prudce, že se zapotácela, ale statečně přistoupila až k propasti. Čtyřmetrové vlny se vrhaly na sloupovitá skaliska trčící z vody jako černé, vlhké menhiry. Jacques měl pravdu, když tvrdil, že za bouře je moře nejkrásnější. Ve způsobu, jakým se masy vody sápany na pobřeží a tříštily se o hradbu útesů, bylo něco opojného. Julie se zmocnilo vzrušení, jako by podnikala něco nebezpečného a zakázaného, a přitom jen stála s cizím mužem na kraji útesu a dívala se, jak nad Atlantikem těžkne nebe. K ničemu dalšímu se neodhodlá, tak proč se cítí tak dobrodružně, tak odvážně?

Jacques se odhodlal místo ní. Otočil ji k sobě a chystal se ji políbit.

A pak se stalo něco strašného.

Julie odložila propisovací tužku a opřela se v křesle. Cítila se vysílená, jako by podala vyčerpávající fyzický výkon. Ve skutečnosti jen seděla na zadku a psala. Vypsala se z bolesti, výčitek a pocitu viny. Poprvé po jedenatřiceti letech.

Psala ve třetí osobě – připadalo jí to méně osobní, méně zraňující. Přesto nedokázala papíru svěřit všechno. Až sebere odvalu, dopíše příběh do konce. Pro dnešek už ale bylo vzpomínání dost.

Díl I

PRVNÍ VRAŽDA

Kapitola 1

Praha, 25. října 2006

Noc předtím, než byla v lesoparku na konci Krokusové ulice nalezena zavražděná dívka, nemohla Julie Kellerová usnout. Bylo takové ticho, že zřetelně slyšela odbíjet hodiny na věži Svatého Matěje. Kostelík byl od jejího domu vzdálený jen něco přes kilometr, ale ve dne zvuk zvonu zanikal v hluku ze čtyřproudé silnice, která obemykala vilovou čtvrt jako pootevřená obruč. Pokud to bylo možné, Julie se rušné komunikaci vyhýbala. Neměla ráda velkoměsto, jeho pachy, anonymitu, ulice poseté odpadky. Ale ve městě se narodila a dýchala smogem zamořený vzduch už čtyřiapadesát let, aniž našla odvahu k tak radikální změně, jakou představoval odchod na venkov.

Možná z Prahy neodešla hlavně kvůli svému domu v Dejvicích, na kopci zvaném Baba. Po rozvodu jí zůstala vila z počátku dvacátého století s oprýskanou šedou omítkou a balkonem, jež už léta hrozilo zřícení. Dům byl zanedbaný a rozhodně nepatřil k architektonickým skvostům, za nimiž se do okolí sjížděli turisté. Julie si přesto cenila lehce pochmurné atmosféry, která dýchala z kamenného schodiště, stoupajícího k dřevěným vchodovým dveřím s vitráží, z téměř zarostlého šterkového chodníčku, nořícího se do zahrady, a z bujné zeleně za domem, již se několik let nedotkla ruka zahradníka. Právě takovou zahradu Julie vždycky chtěla mít, ale dlouho si ji nemohla dovolit – ne dokud v domě žila se svým manželem. Ludvík téměř denně pobíhal kolem domu se sekačkou nebo zahradnickými nůžkami jako samozvaný zahradní architekt. Všechny linie živého plotu musely zařezávat, jednodlitost anglického trávníku nesměla hyzdit jediná pampeliška. Pokud Ludvík objevil osamocenou sedmikrásku, opatrně ji vyrýpl kapesním nožkem.

Byl posedlý pořádkem a disciplínou – hodnotami, které byly Julii naprosto cizí. Od rozvodu proto odpočívaly nůžky na živý plot v kůlně a Julie s požitkem sledovala, jak se příroda roz-píná, natahuje chapadla do všech stran a přetváří (nikterak originální) nápady jejího manžela k obrazu svému.

Na podzim jí výhled z okna kuchyně připomínal impresionistický obraz. Těžké větve přerostlých keřů se skláněly k zemi a listí na nich hrálo desítkami odstínů zelené, hnědé a žluté. Sy-palo se do vysoké trávy, odkud je nikdo neshrabal a kde tlelo, dokud je nepokryl sníh. Když Julie přivřela oči, nerozeznávala, kde končí keře a začíná trávník. Po kmeni staré jabloně se vinul břečťan, ohnuté větve šípku se špičkami nořily do trsů ostřice. Nechápala, jak někdo může dávat přednost pěticentimetrovému pažitmu zmučenému sekačkou a zmrzačeným keřům, zastři-ženým do nepřírozených tvarů. Kde v sobě lidé berou drzost vnucovat svoje názory přírodě, jež je stvořila? Julie celým srd-cem milovala svou svobodně bující zahradu. Kdykoli ji zapla-vila úzkost nebo se vrátily zlé vzpomínky, uklidňovala se po-hledem na širokou škálu zeleně a hnědi za svými okny. I teď se zvedla z postele, potmě došla k oknu a zálibně se zahleděla do houští. Zvon u Svatého Matěje právě odbil půl druhé ráno.

A pak to uviděla. Záblesk pohybu v proluce mezi dvěma keři, ozářené světlem měsíce. Lidská silueta se na okamžik zastavila a za vteřinu zmizela ve stínu. Julie sebou trhla. Snažila se zaostřit pohled do tmy. Někdo je v její zahradě. Kdo? Co tam dělá? Žaludek se jí sevřel strachem. Nebála se o sebe, byla přece zamčená v domě a na oknech měla mříže. Dělal si starost o kočky. Chovala jich celkem dvanáct a milovala je prudkou, nesobec-kou láskou, jakou – což si připouštěla jen nerada – k manželovi a možná ani k dětem nikdy necítila. Doneslo se k ní, že ji ně-kteří sousedé kvůli jejímu zvěřinci pomlouvají. Po rozvodu zís-kala pověst podivínky, která má raději zvířata než lidi. Nehod-lala však na svém životě nic měnit. Koneckonců po peripetiích, kterými prošla, má na nekonvenční koníčky plné právo.

O lýtko se jí otřela hedvábná kožešina rezavého kocoura Pana Ministra. Před čtyřmi lety – krátce po jejím rozvodu – přišel ke dveřím a velmi rychle nahradil Ludvíka Kellera v roli pána domu. Měl moudrý pohled a Julie se mnohokrát přistihla, jak mu přisuzuje lidské vlastnosti a pohnutky. Kdykoli bojovala s obavami nebo melancholií, Pan Ministr se k ní přitočil, jako by ji chtěl utěšit. Přispěchal i teď a hlasitým předením se dožadoval pozornosti.

Na něžnosti ale nebyl čas. Julie kocoura jemně odstrčila, otevřela okno a vyklonila se do noci. Zachvěla se. Byla druhá půlka října, a ačkoli ve dne slunce hřálo jako v létě, po setmění teplota klesala k bodu mrazu. V mírném vánku občas zašustily listy jabloně, jinak bylo ticho. Julie napínala uši, ale nezachytila zvuk kroků ani jiný podezřelý hluk. Možná se mylila. Není důvod panikařit.

Za tmy se bála sama vyjít ven, a tak se rozhodla, že počká do svítání a pak půjde zahradu zkontrolovat. Zavřela okno a v náhlém návalu strachu zataáhla závěs. Obvykle chtěla ze všech oken vidět nebe, ale teď se nemohla zbavit pocitu, že pokud v domě rozsvítí, vetřelec ji bude zvenku pozorovat. Nemělo smysl pokoušet se znovu usnout. Přehodila si přes ramena župan, zapnula varnou konvici a nasypala do šálku dvě vrchovaté lžičky rozpustné kávy. Samozřejmě by mohla zavolat na policii, ale co by jim říkala? Neměla důkaz, že se v její zahradě někdo cizí pohybuje; vlastně si tím ani nebyla jistá. Tohle byla jedna z mála situací, kdy litovala, že žije sama. Kdyby nahoře v ložnici spala Klára nebo Michal, probudila by je a vyšli by společně ven. Jenže ani jedno z dospělých dětí s ní nechtělo žít pod jednou střechou.

Potrásla hlavou, aby odehnala nepříjemné myšlenky. Nemělo smysl rýpat se v minulosti a ptát se, proč jako manželka a matka selhala. Uvelebila se u kuchyňského stolu, usrkávala kávu a při každém tichém zvuku sebou trhla. Vždy to byl jen bezděčný úlek. Julie věděla, že dům je starý a z jeho útroh

se každou chvílí ozývá praskání a sténání, kterého se nemusí bát.

V šest hodin usoudila, že už je venku dostatečné světlo na to, aby se odvážila prozkoumat svůj pozemek. Znovu otevřela okno a vyhlédla ven. V zahradě panoval nehybný klid, typický pro okamžik rozbřesku. Vzduch byl mrazivý a keře v měkkém ranním světle působily jako kulisy k divadelní hře o Šípkové Růžence. Julie si obula holínky, do jedné ruky vzala konzervu s kočičí potravou a do druhé těžkou kovovou baterku. Původně se chtěla vyzbrojit pohrabáčem, ale nelíbila se jí představa, že ji tak zahlédne někdo ze sousedů. Baterka byla nenápadnější a v případě potřeby se také dala použít jako zbraň.

Vzala s sebou i sáček se zvířecími vitaminy, které si objednala přes internet a zástupkyně virtuálního obchodu jí je včera dovezla až domů. Je to šikovná služba, pomyslela si Julie. Možná by tímto způsobem mohla nakupovat veškeré chovatelské potřeby; vyšly by tak levněji a Julie nerada zbytečně utrácela. Na druhou stranu jí připadalo riskantní otevírat dveře cizím lidem, kteří zboží dodávají. Včera se jí ulevilo, když s vitaminy přijela mladá žena, a ne muž. Přece jen žije sama a musí si dávat pozor na podvodníky.

Vyšla ven a pomalu kráčela mezi keři. Tráva uprostřed zahrady byla trochu slehlá, jako by ji někdo udusal. Mohla ji sešlapat ona sama, když večer krmila kočky? Těžko, vždyť obvykle chodila po šterkovém chodníčku. Teď vysypala konzervované maso do plastových misek v rohu zahrady a z kohoutku na vnější stěně domu natočila do starého hrnce čerstvou vodu. Tiše zavolala a v příští vteřině se k ní vysokou trávou začali blížit první strážníci.

Málokdy na zavolání přiběhlo všech dvanáct zvířat; kocouři se toulali a vraceli se domů jednou za dva nebo tři dny. Julii přesto znepokojilo, když napočítala jen jedenáct koček. Nevěděla, čeho přesně se obává, ale ovládlo ji zlé tušení. Možná za to mohl nedávný rozhovor s Janou Jahodovou z vedlejšího domu,

kteřá nemohla vystát, že jí Juliiny kočky kálejí na anglický trávník a občas ulehnou ke spánku v její zahradní houpačce. Největší nehoráznosti se dopustil Pan Ministr, který před týdnem vnikl francouzským oknem do vily Jahodových, pronikl do ložnice a s důstojnou samozřejmostí se stočil do klubička na manželské posteli.

„Jsem tolerantní člověk, ale aby mi cizí kocour spal v posteli, to už je moc!“ řval Juraj Jahoda z balkonu, zatímco Julie u kochoutku vymývala kočičí misky a předstírala, že vůbec netuší, čím zvíře se tak strašně provinilo.

Následující ráno vyšla Jana Jahodová z domu přesně v okamžiku, kdy Julie mířila do pekárny pro čerstvé rohlíky.

„Dnes bude krásně,“ zašvitořila Jana a srovnala s Julií krok. Byla to korpulentní pětáctýřicátnice, bývalá úspěšná manažerka, kterou závislost na alkoholu a povzbuzujících lécích nejprve vystřelila na vrchol, aby ji zakrátko připravila o místo i o dobrou pověst. Julie věděla, že její sousedka je už třetím rokem nezaměstnaná, nechává se živit podnikajícím manželem a utápí pocit zbytečnosti v lahvích levného vermutu. Litovala ji, ale nescoučila s ní. Ačkoli vedle sebe žily skoro dvacet let, nespřátelily se, a dokonce si ani nepřestaly vykat.

„Odpoledne má být až dvacet stupňů. To je na polovinu října opravdu hodně,“ odpověděla obezřetně Julie a krátce spočinula pohledem na Janiných černých lodičkách. Nepochybně kdysi stály spoustu peněz, ale teď byly sešmajdané a měly okopané špičky. Od chvíle, kdy Jana zůstala „na volné noze“, jak vznešeně nazývala svou nezaměstnanost, přestala dbát na zevnějšek. Občas byla dokonce mírně cítit potem. Julie se od ní odtáhla. Neměla ráda, když někdo cizí šel těsně po jejím boku a při chůzi se jí letmo dotýkal. Navíc čekala potíže a nemýlila se.

„Poslyšte, my jsme spolu vždycky dobře vycházely, že? Mám vás ráda, Julie. Jste moc milá ženská. Jen ty vaše kočky mi vadí. Musíte je odstranit,“ prohlásila Jana. Ačkoli bylo sedm ráno, dech jí sotva postřehnutelně páchl vermutem.

„Nerozumím vám. Jsou to moje kočky a mám je na soukromém pozemku.“

„Julie, vzpamatujte se. Od té doby, co se odstěhoval Ludvík, se chováte... podivně. Já zvířata miluju, to samozřejmě ano, ale všeho moc škodí. Vaše kočky se neustále objevují na naší zahradě. Motají se mi kolem garáže. Když přijíždím autem, trnu hrůzou, že některou zajedu. Jsem citlivý člověk, Julie. Nesnesla bych pohled na mrtvou kočku!“

Julie na ni ostře pohlédla. Jana jí nepřipadala ani trochu citlivá. „Nedám je pryč. Vyloučeno.“

„Ach bože, proč tak komisi tón? Já opravdu miluju zvířata, Julie. Jde mi jen o jejich dobro. Chápu, že jste se potřebovala něčím zabavit, když vám obě děti tak brzy odešly z domova. Asi jste osamělá, ale...“ Nedokončila větu a šlehla po Julii zlomyslným pohledem. Věděla, že řála do živého.

„Nejsem osamělá! Nevadí mi, že se Klára s Michalem odstěhovali. Každé dítě přece jednoho dne vylétne z hnízda a ty moje to jen udělaly o pár let dřív než jiné. Kočky s tím nemají nic společného,“ odpověděla Julie, ale věděla, jak neupřímně to zní.

„Jak myslíte. Podle mě není normální, když někdo žije ve městě a chová tolik zvířat jako vy.“ Jana ji pohladila po předloktí. „Vaše kočičky by si zasloužily každá jiného majitele, který by se jim maximálně věnoval. V útulku by jim nebylo zle a časem by si je jistě někdo hodný odvezl. Abych vám pomohla, zavolala jsem do Sdružení ochránců zvířat, jestli by vaše kočky nevzali do karantény. Samozřejmě nejdřív odmítli, ale když jsem předestřela, že jsem vlivná osoba s kontakty na ministerstvu životního prostředí...“ důležitě se odmlčela, „... svolili, že přijedou a odchyti je. Naočkují je, odčerví a začnou je nabízet novým majitelům.“

„Děláte si legraci?“ zeptala se s nadějí v hlase Julie.

„Samozřejmě že si nedělám legraci. Abyste věděla, většina útulků dospělé kočky vůbec nepřijímá – berou jen koťata. Měla

byste být ráda, že jsem vám ten odvoz vyjednala. Radím vám, abyste zavolala do Sdružení a odkázala se na mě. Bez vašeho souhlasu nepřijedou, protože máte kočky na vlastním pozemku," dodala sousedka skoro lítostivě. „Něco vám povím, Julie, ale zůstane to jen mezi námi, ano? Manželovi včera ruply nervy. Tvrdí, že od té doby, co nám zahradu okupují vaše kočky, se tady necítí jako doma. On není jako já, víte? Kočky nesnáší.“ Tvrdě na Julii pohlédla. „Prohlásil, že pokud se jich nezbavíte dobrovolně, otráví je jedem na krysy.“

„Vy mi vyhrožujete?“ To bylo jediné, na co se Julie zmohla. Proč ji sousedé nenechají v klidu žít? Proč si ani na své zahradě nemůže dělat, co chce?

„Proboha, nač tak silná slova? Řekněme, že vás varuju.“

Julii nepřipadalo pravděpodobné, že by Jahodovi výhrůžku mysleli vážně. Z doslechu věděla, že je jejich manželství před rozpadem; nejspíš se pohádali a přiopilá Jana si vybíjí zlost na ní a na jejích kočkách.

Teď si však vybavovala každé slovo toho podivného rozhovoru a po zádech jí běhal mráz. Co když Jana mluvila pravdu? Je možné, že soused v noci vnikl na její pozemek, aby vhodil do kočičí misky otrávenou návnadu?

Z hloubi zahrady zaslechla tiché, žalostné zamňoukání. Chvilu trvalo, než zjistila, odkud vychází. Podle tónu kočičího hlasu poznala, že je zle. Naučila se rozlišovat různé druhy mňoukání; znala kočičí pozdrav, projev radosti i bolesti. Tohle bylo volání o pomoc.

Rozhrnula křoví a leknutí ji ochromilo. Několik vteřin se nedokázala pohnout, vykřiknout, nadechnout se. Pak sípavě natáhla do plic chladný vzduch a začala jednat.

Pod nízko posazenou větví osaměle rostoucího stříbrného smrku ležela obdélníková klecová past, jakou používají myslivci na chytání škodné. Byla stará a na zrelém pletivu ulpěly různobarevné chomáčky srsti lapaných zvířat. Teď se uvnitř třásl Juliin černobílý kocour Chaplin.

Julie neměla tušení, jak se past otevírá. Věděla jediné: musí kocoura dostat rychle ven. Zvíře se trochu zklidnilo, upíralo na ni vytřeštěný pohled a jen občas tiše zasténalo. Julie lomcovala zapadlými dvířky. Bezvýsledně. Zlomila si dva nehty a poškrábala se o zrezivělou hranu klece. Pak si všimla západky, která držela dvířka pevně zavřená. Prsty měla tak rozechvělé, že ji nedokázala hned uvolnit. Konečně klec otevřela a kocour vystřelil ven jako blesk. Vypadal vyděšeně, ale zdravě.

Julie se rozplakala úlevou. Co by se stalo, kdyby dnes výjimečně nepřišla na zahradu tak brzy? Obvykle krmila kočky až kolem osmé; poté, co se vrátila z nákupu a posnídala. Uvědomovala si, jak velké měl Chaplin štěstí. Nebýt její nespavosti a stínu, který zahlédla v zahradě, kocour by možná za pár hodin nebyl mezi živými. Majitel klece by si pro něj přišel a bůhvíco by s ním udělal.

Kdo past nastražil? Proč? Sdružení ochránců zvířat by jistě neodchytávalo kočky na soukromé zahradě bez souhlasu majitele. Pokud klec přinesl Jahoda, k čemu potřeboval zvíře živé, když ho mohl jednoduše otrávit? Julie sklopila pohled k pasti, ve které zůstala návnada: velká páchnoucí hovězí kost. Poklidná zahrada, kterou tolik milovala, jí náhle připadala děsivá. V jednom měla jasno: klec, kterou našla, už neuvězní žádné zvíře. Mohla by ji zatížit kamenem a hodit z mostu do řeky, anebo, pokud na to bude mít dost síly, ji ve sklepě rozbít kladivem. Rázovala zahradou, otevřenou past v jedné ruce, baterku v druhé. Kdyby jí v tom okamžiku zkřížil cestu kdokoli z rodiny Jahodových, zmobilizovala by všechnu energii, která dřímala v její drobné postavě, a přetáhla by ho těžkou klecí přes hlavu.

Věděla, že majitel si pro past přijde. Stačí stát u okna a dívat se. Nejspíš se objeví už za chvíli...

Už byla skoro u vchodu do domu, když bezděčně zvedla pohled k vile svých sousedů.

U okna v prvním patře někdo stál a pozoroval ji.

Kapitola 2

Veronika Jahodová ještě nikdy neviděla mrtvolu. Ráda sledovala detektivní seriály, takže si uměla zhruba představit, jak vypadá zavražděný člověk, jenže ve skutečnosti to bylo něco docela jiného. Veronice se trochu zhoupł žaludek, ale nedokázala se od mrtvé dívky odvrátit. Bledá tvář s promodralými rty a vyceněnými zuby přitahovala její pozornost jako magnet.

Dívka ležela na boku v řídkém kapradí, vytřeštěnýma očima zírala do nebe a ruce měla rozhozené v teatrálním gestu, jako by se podívovala nad svým neslavným koncem. Jedna noha jí v nepřírozené poloze uvízla pod tělem, druhé chodidlo v kožené tenisce se opíralo o pařez a z vyhrnuté nohavice černých plátěných kalhot vykukovalo mléčně bílé lýtko. Z dubového loubí se na dívku občas snesl uschlý list a podzimní slunce prozařující skrz koruny stromů vytvářelo na červené bundě krajkové zlatavých odlesků. Nebyt vytřeštěných očí a vyceněných zubů, působilo by tělo téměř pokojně. Veronika po něm klouzala pohledem a zastavila se na temně rudé podlitině na hubeném krku. Ano, tohle také zná z detektivních seriálů – jsou to nejspíš stopy po škrcení. Dívá se tedy na oběť vraždy. *Vraždy!* Na předloktích jí naskočila husí kůže a důvěrně známý mladý lesík v těsném sousedství vilové čtvrti jí náhle připadal zlověstný a nebezpečný.

Kdyby byla seriálovou hrdinkou, nejspíš by s křikem utekla nebo by se na místě nervově zhroutila. Veronika však zůstala relativně klidná. Samotnou ji překvapilo, že ani nemá strach. Zvědavost převážila nad mírnou nevolností a Veronika popošla ještě o krok blíž k nehybnému tělu. Zavražděné dívce mohlo být tak čtyřiaadvacet, šestadvacet let. V levém uchu měla dva stříbrné kroužky, jaké nosila i Veronika. Kdo jí asi zabil? Proč?

V houští zapraskala větvička a Veronika se prudce napřími-

la. Bylo jí teprve šestnáct a pořádně si neuvědomovala, v jak závažné situaci se ocitla. Představovala si, jak bude rodičům, přáteli, kamarádkám a policii líčit, co objevila při ranním joggingu, a místo strachu se chvěla vzrušením. Stane se středem pozornosti, všichni jí začnou klást otázky a otec s matkou ji budou pár dní hýčkat, jako kdyby byla nemocná... Teprve při zvuku cizích kroků jí došlo, že se možná ocitla v nesprávný čas na nesprávném místě. Vrah může být pořád nablízku. Měla by co nejrychleji zmizet!

Panika jí sevřela hrdlo. Veronika se prudce otočila, zakopla o suchou větev, roztrhla si o její hrot tepláky a bolestivě se uhodila do holeně. Tiše vykřikla, ale utíkala dál. Kličkovala mezi stromy, brodila se závějemi suchého listí a zrychlovala tempo, dokud jí v boku nezačalo bodat vyčerpáním. Sluncem prosvětlený kraj lesa se přibližoval příliš pomalu. Až teď jí došlo, jakou hrůzu viděla, a ramena se jí zatřásla pláčem. Proč nikde nikdo není? Veronika si uvědomila, že kdyby na ni teď vrah zaútočil, nejspíš by se nedovolala pomoci. A pak – jaká úleva! – po pěšině vstoupil do lesa manželský pár se psem na vodítku.

Veronika se zastavila, přerývaně oddechovala a polykala slzy. „Je tam mrtvola!“ vykřikla. „Viděla jsem mrtvou ženu! Mrtvou... ženu! Leží vzadu v kapradí.“

Pak si musela sednout na zem, protože se jí podlomila kolena.

Klára Kellerová seděla na koberci v obývacím pokoji svého pronajatého bytu a zády se opírala o skříň. Přestože bylo teprve devět hodin ráno, byla opilá. Ze sklenice na vodu upíjela drahé červené víno, a ačkoli jí nechutnalo, byla vděčná za otupělost, která ji díky němu zaplavila. Obklopovala ji změť nezaplacených složenek, výpisů z bankovních účtů a nerozlepených obálek s výhrůžnými červenými pruhy.

Za poslední půlrok Klára vyčerpala několik kreditních karet, vzala si spotřebitelský úvěr a nakoupila spoustu věcí na splátky.

Měla tolik nového oblečení, že už se jí ani nevešlo do skříní, a tak věšela ramínka na okenní klíčky a na konzole od záclon. Používala noční krém s výtažky z kaviáru. K večeři popíjela drahá vína s přívlastkem. Z práce jezdila taxíkem a nechávala si stříhat a odbarvovat vlasy v nejdražším salonu v Praze. Bylo tak báječné cítit se bohatá! Už skoro zapoměla, jaké to bylo, když musela vyjít jen se svou směšnou výplatou a neměla k dispozici všechny ty úžasné karty, kterými se dá platit, i když člověk nemá vlastní peníze...

Teprve nedávno jí došlo, jak hloupě se nechala nachytat reklamními slogany typu „s naším úvěrem se již nikdy nebudete muset omezovat“. Byla to pravda, ale jen do doby, než půjčené peníze utratila. Pak musela začít dluhy vracet a součet jejích pravidelných měsíčních splátek byl najednou vyšší než plat, který pobírala jako telefonistka v cestovní kanceláři. Prodala tedy prsten po prababičce a pak si půjčila od kamarádky dvacet tisíc, aniž tušila, z čeho je vrátí. Vytloukala klín klínem – vybrala peníze z jedné kreditní karty, aby mohla poslat splátku na druhou úvěrovou kartu. Včera večer si poprvé uvědomila, že přestřelila. Vrátila se z matčiny chalupy v Mařenicích v Lužických horách, kde strávila týden s přítelem, a našla poštovní schránku přeplněnou upomínkami a platebními výměry. V jedné z obálek byl i vzkaz od domácího. Majitel bytu Kláře oznámil, že pokud od ní do následujícího poledne neobdrží dlužné nájemné, nekompromisně ji vystěhuje.

Kláře se chvěly ruce. Dá si ještě jeden lok na kuráž a zatelefonuje matce. Je to její poslední šance.

Julie zvedla telefon po prvním zazvonění.

„Pracuju,“ řekla místo pozdravu. To byla celá ona, na hony vzdálená vžité představě domácí, pečující, obětavé matky. Práce pro ni byla vším; práce, a v posledních letech také kočky. Klára byla přesvědčená, že matka nikdy doopravdy nemilovala ji, bratra ani jejího otce. Vzala si Ludvíka Kellera z nudy anebo možná z přesvědčení, že špatné manželství je lepší než žádné.

Kláře její motivace nebyla úplně jasná. Jedno bylo jisté – Julie Kellerová nebyla mateřský typ a v jednotvárném vztahu s Ludvíkem se dusila. Měla raději zůstat svobodná a bezdětná, maximálně se provdat za bohéma se stejným žebříčkem hodnot, jako měla sama. Klára si ji představila, jak teď sedí v obývacím pokoji u otevřeného notebooku a na klíně se jí rozvaluje jeden z jejích pyšných, sobeckých mazlíčků. Měla svou matku ráda, ale nerozuměla jí, nechápala ji. Jako by pocházely každá z jiné planety.

„Poslyš, mami, potřebuju si od tebe půjčit peníze,“ řekla bez obalu.

„To nepůjde, zlato. Nemám ani na doplatek za elektřinu.“

Přeháněla. Klára si byla jistá, že plat redaktorky časopisu o výtvarném umění musí bohatě stačit na údržbu domu i na chod jednočlenné domácnosti, a to i přesto, že jde o časopis odborný, úzce specializovaný, a tudíž málo prodávaný. Julie Kellerová možná byla potrhlá, ale rozhodně nebyla chudá.

„Stačilo by mi padesát tisíc, mami.“

„Děláš si legraci?“

Klára zřetelně slyšela ševlení kláves notebooku. Matka s ní mluví, ale ani na okamžik nepřestává pracovat.

„Jsem v průšvihů. Ve velkém průšvihů,“ zdůraznila pro případ, že by matka brala její slova na lehkou váhu. „Je to poprvé, co tě o něco takového žádám, mami. Lépe řečeno je to poprvé, co tě vůbec o něco žádám.“

„Já vím, zlato.“

Klára v duchu matku proklela za nezúčastněný, netrpělivý tón. Jako by mluvila s dotěrným majitelem galerie, který jí volá potřeť za týden a snaží se ji přesvědčit, aby ve svých článkách propagovala raději jeho než konkurenci.

„Ne, nevíš, mami. Nevíš o mně vůbec nic. Kdy ses u mě naposledy zastavila? Kdys mi zavolala, aby ses zeptala, jak se mám?“

„Chodíme spolu přece každou středu na oběd,“ odpověděla Julie lehce. „Co je to s tebou, Kláro? Tys pila, že?“

Klára odložila skleničku vína na konferenční stolek. „Ne. Samozřejmě že jsem nepila. Je devět ráno,“ pravila dotčeně. Uvědomila si, že odbočila od tématu. „Stačilo by mi třeba jen čtyřicet tisíc, mami. Dobře, povím ti pravdu. Zadlužila jsem se. Vyčerpala jsem několik kreditních karet a vzala jsem si pár úvěrů. Ten první mi v bance doslova vnutili... Nakoupila jsem si spoustu oblečení. A taky počítač a auto. Nemám na to, abych ty dluhy splatila.“

„Co sis uvařila, to musíš sníst.“

Klára stiskla rty. Občas uvažovala, proč její matka, kterou většina lidí považuje za vřelou a citlivou ženu, je k vlastním dětem tak chladná. Nedokáže se přenést přes nenávisť k manželovi, se kterým Klárou a Michala zplodila? Klára se otce bála a k matce nikdy nenašla cestu. Někdy to považovala za své selhání, jindy za nespravedlnost. V každém případě si připadala sama, neodvolatelně a zoufale sama.

„Dlužím dohromady přes čtvrt milionu. Dvě stě šedesát tisíc! Umiš si představit, kolik je to peněz? Potřebuju rychle splatit alespoň část těch dluhů.“

„To jsou hloupé vtipy, Kláro. Já slyším, že jsi opilá. Měla by ses stydět.“

„Myslím to smrtelně vážně. Neplátím nájem, mami. Nemám na něj. Už tři měsíce. Nechtěla jsem ti to vůbec říkat.“ Teď už nedokázala potlačit vzlyk. „Chtěla jsem, aby sis myslela, že jsem samostatná. Chtěla jsem se o sebe postarat. Je mi třicet a jsem naprosto neschopná.“

Matka hlasitě vzdychla. „Uklidni se, Kláro. Jestli vážně dlužíš tolik peněz, měla by ses nad sebou zamyslet. Copak ti předeem nedošlo, že nebudeš schopná splácet?“

„Tohle nepotřebuju slyšet, mami. Vynadat si umím sama.“

„Dobrá. Když chceš radu, tak požádej v bance o odklad splátek. Slyšela jsem, že se to tak dá udělat. A domácímu se jdi osobně omluvit a popros, ať ti s nájmem počká. Nemám úspory. Jen za vytápění tohoto domu platím horentní sumy a mi-

nulý týden jsem už zase nechala u veterináře osmnáct stovek. Představ si, že ještě loni byla kastrace koček za osm set, a letos zdražili na devět set. A já zrovna potřebovala vykastrovat dvě holčičky. Dokázaly prokřičet celou noc. Zvláštní, kocoura vykastrují za tři stovky.“

Klára obrátila oči v sloup. Holčičky! Nesnášela, když matka mluvila o zvířatech, jako by to byly lidské bytosti. Navíc kdykoli se Julie rozpovídala o kočkách, nebyla k zastavení.

Julie se zhluboka nadechla. „Když jsme u kočiček, představ si, co se mi stalo. Na zahradě jsem našla...“

Klára věděla, že pokud matku rychle nezarází, vyslechne si půlhodinový monolog o roztomilých, ale naprosto neužitečných němých tvářích. „Mami! Kašlu na ty potvory! Pomoz mi. Pro-sím!“ Nenáviděla se za tu podlézavost, za ponížený tón. Ale jak jinak má získat peníze, když ne od matky? Auto nemohla prodat, protože bylo napsané na jejího přítele. Měla by alespoň začít šetřit, žít skromně, snídat topinky s česnekem místo kaviáru na francouzské bagetě, jenže zůstal by s ní Petr, kdyby najednou prasklo, že je chudá?

Seznámili se před půl rokem v baru. Petr byl o osm let mladší než ona, průbojný a nezodpovědný. Při studiu se živil obchodováním s akciemi a občas se mu podařilo vydělat slušnou sumu, ale miloval drahé a luxusní věci, takže byl neustále bez peněz. „Prachy“ byly jeho modlou, smyslem života, hnacím motorem. „Chci už konečně zbohatnout, abych moh bejt šťastnej,“ svěřil se Kláře pár hodin poté, co se seznámili. „Nechápu, jak někdo může klidně žít a nemít úspory. Já bych potřeboval pár milionů na kontě jako jistotu, to by byla nádhera, to by byl sen! Co si o tom myslíš?“

Měla tehdy v krvi dost alkoholu a chtěla na něj udělat dojem. Bez rozmyšlení plácla, že je skvěle zajištěná, protože jí otec-podnikatel posílá štědré kapesné. Tehdy nepočítala, že Petra ještě někdy uvidí. Jenže druhý den jí zavolal a ona ve lžích pokračovala. Zrušila stavební spoření, vybrala peníze a zvala

Petra na večere do luxusních podniků. Vybavila si byt drahou elektronikou, zaplatila společnou dovolenou u moře, koupila příteli k narozeninám počítač. Od hlavy k patě se oblékla v drahých buticích, a když se pak procházela po městě se značkovou kabelkou na předloktí, nesla bradu vysoko, jako by ta malá kožená věc zázračně zvedla i její vlastní cenu. Byl to zvláštní, úplně nový pocit. A Kláře se tak líbil, že si pořídila další zbytečnosti s okázalým logem: plnicí pero, hedvábný šátek, diář v kožených deskách. „Kolik tě to stálo?“ ptal se Petr, když doma vybalovala věci z potištěných papírových tašek. „Ani nevím, peníze moc neřeším,“ odpověděla ledabyle. Proč to dělala? Proč ve třiceti letech lhala jako gymnazistka? Nejspíš si kupovala lásku. Petr často opakoval, že ji miluje. Šeptal jí věty, které Klára od matky ani otce nikdy neslyšela: „Jsi moje všechno. Potřebuju tě.“ A Klára tušila, že jako holka z chudé rodiny s platem patnáct tisíc hrubého by od něj nic podobného neslyšela.

Když už vztah postavila na výmyslech, musela ve lhaní pokračovat. Poté, co jí došly úspory, snažila se udržet vysokou životní úroveň na dluh. Petr stále věřil v jejího bohatého otce, kterého v životě neviděl, ale jehož peníze tak rád utrácel. Chtěl ojeté auto, tak ho dostal. V poslední době ji přemlouval, aby sehnala dražší podnájem na lepší adrese. A včera začal mluvit o televizi, která nevypadá jako krabice, ale je plochá jako obraz a zavěšuje se na zeď... Klára zasténala. Bude mu muset povědět pravdu. Ach bože, neodpustí jí, že mu lhala! Rozejde se s ní. Nervozitou se jí zhoupł žaludek. Když nevyšel plán A, bude muset vyzkoušet plán B.

„Jestli mi nemůžeš půjčit, možná bych mohla... Mami? Jsi tam?“

„Omlouvám se, ale zvoní mi druhý telefon. Uvidíme se ve středu, ano?“

Zavěsila! Julie, vždy tak zdvořilá k cizím lidem a láskyplná ke svým kočkám, neuznala vlastní dceru za hodnu rozloučení.

„Sakra! Sakra, sakra, sakra.“ Klára sáhla po skleničce. U dna

zůstal poslední lok vína, a tak ho rychle vypila a šla se podívat, jestli ještě něco zbylo v láhvi. Tohle byl konec. Konec naděje, že rychle splatí alespoň nejnmutnější dluhy. Bez matčiny pomoci se jí to nepodaří. Domáci ji vyhodí z podnájmu. A Petr ji opustí.

Ve třiceti letech měla pocit, že život je rozjetý vlak, do kterého musí rychle naskočit, jinak už ho nedožene. Všechny její kamarádky byly vdané nebo žily s dlouholetým partnerem. Některé měly děti a se vřískajícími uzlíčky v náručí vypadaly tak nějak... ukojené, naplněné. Nevyrovnaná Klára ještě se žádným mužem nechodila déle než několik měsíců. O ctitele neměla nouzi, jenže čím byla starší, tím méně mužům důvěřovala. Z nešťastného manželství svých rodičů si odnesla přesvědčení, k jakému jiné ženy docházejí až ve zralém věku, poté, co naivně snily, doufaly, věřily, zklamaly se a následně ztratily iluze – totiž že nejjednodušší je být sama. Do nového vztahu tedy nikdy nevstupovala s nadějí, právě naopak, byla ostražitá a nedůvěřivá. Tak se její mládí proměnilo ve sled zkrachovalých lásek, přišly třicáté narozeniny a s nimi nevyhnutelný pocit naprostého selhání. Klára byla bez partnera a měla nudné zaměstnání bez perspektivy, protože na truc rodičům odešla z gymnázia těsně před maturitou a vzdělání si nikdy nedoplnila.

Než poznala Petra, často sedávala s láhví vína na balkoně a uvažovala, kde a kdy se stala chyba. Proč není vdaná a nemá dítě? Proč žije sama v pronajatém bytě, který vnímá spíš jako noclehárnu než jako domov? Občas uvažovala o tom, že by se vrátila k matce do velké vily se spoustou nevyužitých pokojů. Jenže chtěla by žít v domě, kde jí každý kout připomíná hádky rodičů a pocit vlastní bezmoci? Dosud si živě vybavovala díru ve zdi, kterou vyhloubila palička na maso, jíž otec původně mířil na matku. Dokázala by na milimetr přesně určit místo, kde v šesti letech před otcem klečela a prosila ho, aby přestal na maminku křičet. Bylo jí asi osm, když si poprvé uvědomila, že přestala být dítětem. Když usínala, nechávala pootevřené dveře

svého pokoje pro případ, že by se rodiče zase pohádali. Už nebyla matčino dítě. Byla její strážná věž.

Proč spolu rodiče začali žít? Tak málo se k sobě hodili! Matka celé dny pracovala a otce to přivádělo k šílenství. Chtěl mít doma dokonalou hospodyňku, a když zjistil, že manželku-intelektuálku nepřevychová, alespoň si na ní vybíjel vztek. Miloval pořádek, zatímco matka byla neuvěřitelně chaotická. Klára nechápala, proč od něj Julie neodešla. Trpěla mlčky, skoro s uspokojením, jako by všechny ty výčitky a křik považovala za zasloužený trest. Klára se často modlila k Bohu, aby nechal otce zemřít. Bylo by nám bez něj tak dobře, šeptala do sepjatých dlaní. Matka by byla šťastnější. Usmívala by se. Chodila by se mnou a s Michalem do ZOO a do cirkusu. Měla by na nás víc času. Milovala by nás.

Modlila se často, ale zřejmě ne dost svědomitě, protože ji Bůh vyslyšel až za velmi dlouho a jen zčásti. Otec nezemřel, zato si našel mladší a pořádnější ženu. Matka se nezačala usmívat, pouze chodila po domě jako náměsíčná. Na ZOO, na cirkus i na mateřskou lásku bylo pozdě, protože Klára už byla dospělá a chtěla žít vlastní život.

Vzdychla. Ne, takhle hluboko do minulosti se ve vzpomínkách nechtěla dostat. O čem původně uvažovala? Ano, jistě, o době po svých třicátých narozeninách. Byla tehdy zoufalá a sama. Toužila po muži, po jakémkoli muži, se kterým by mohla žít a založit rodinu. Tentokrát ho od sebe neodeženu, slíbvala si, nebudu odtažitá a nedůvěřivá, naopak udělám všechno pro to, aby se mnou zůstal. Potkala Petra a...

Z přemýšlení ji vytrhlo zadrnění telefonu.

„To jsem já, holčičko. Omlouvám se, že jsem tě tak odbyla, ale volali mi z redakce na mobil.“

Matka. Nevídáno: zavolala, aby se omluvila!

„V pořádku, mami.“

„Počkej vteřinku... Představ si, že ulicí právě projela tři policejní auta. Zajela do lesíka. Zvláštní. Co se tam asi stalo? Půjdu se podívat, jestli...“

Klára ji přerušila významným povzdechem. Měla mnohem závažnější starosti než policejní auta v Krokusové ulici. Matka se okamžitě dovzpíčila.

„Promiň. Povídej. Copak jsi ještě potřebovala?“

Klára se zhluboka nadechla. Ne, nechce se vracet do domu, na který má tolik zlých vzpomínek. Jenže pokud si hodlá udržet Petra – a to je jediné, na čem jí teď záleží – není pro ni jiné cesty.

„Když mi nemůžeš půjčit peníze, třeba bys mi mohla pomoci jinak,“ vychrlila předem připravenou větu. „Vid', že nevyužíváš ty pokoje v podkroví, kde jste měli s tátou ložnici a pracovnu? Chtěla bych se tam s Petrem nastěhovat. Ušetřím za podnájem a budu moct rychleji splácet dluhy.“

Ticho.

„Mami? Jsi tam?“

„Kde bych měla být?“ Opět ticho. „Ty bys chtěla žít tady? Co tě to napadlo? Jsi přece zvyklá na svoje soukromí. Odešla jsi v sedmnácti, to už je let... A chceš mi sem nastěhovat i toho Petra? Copak on nemá kde bydlet? Vážně nevím, jestli se sem všichni vměstnáme.“

Zdálo se jí to jenom, nebo v matčině hlase zazněla panika? „Mami! Žiješ v tom baráku úplně sama!“

Ticho. „Já vím. Dobře. Já jen, že do podkroví trochu zatéká a...“ Julie rezignovaně vzdychla. „Fajn. Ať je po tvém. Jen doufám, že ten tvůj Petr má kladný vztah ke zvířatům. Proč jsi mi ho vlastně ještě nepředstavila? Mohl s tebou někdy přijít ve středu na oběd.“

Klára pevně stiskla sluchátko. Ačkoli se snažila neplakat, po tváři jí sklouzla slza. „Neboj, mami. Petr má velice, velice kladný vztah ke zvířatům.“

„Doufám, že mluvíš pravdu. Kdy se chcete nastěhovat?“

„Domácí řekl, že mám do dnešního poledne buď zaplatit, nebo vyklidit byt. Sbalím si to nejnnutnější a přijedu. Nechci tu už být, až sem ten chlap vpadne.“

Ve sluchátku se ozvalo tiché zaševelení a pak si matka odkašlala. Klára si nebyla úplně jistá, ale měla nepříjemný pocit, že to podivné zašustění bylo šeptem vyslovené: „Ach bože.“

Julie otevřela domácí bar a nalila si štědrrou dávku brandy. Obvykle alkohol nepila, ale měla vždy v zásobě něco ostřejšího pro návštěvy. Zvedla broušenou sklenici a proti světlu si prohlédla jantarovou tekutinu. Možná by se měla opít. Právě přichází o svobodu – o tu svobodu, o níž po šestadvacet let manželství mohla jen tajně snít a kterou si za ty čtyři roky ještě ani nestačila pořádně vychutnat. Když Ludvík odešel za mladší ženou, byly obě děti už dávno z domu. Julie tedy zůstala v chátrajícím domě sama, a jakmile překonala počáteční depresi, zjistila, že jí samota náramně vyhovuje. Mohla kdykoli kamkoli jít a vrátit se, kdy bude chtít, aniž to někomu musela oznamovat. Mohla cokoli udělat, aniž z toho musela někomu skládat účty. Najednou o svém životě rozhodovala sama a záleželo jen na ní, kam ho nasměruje dál. Šestadvacet let ji Ludvík neustále kontroloval. Vozil ji autem do práce i z práce a doprovázel ji na nákupy i na zubní středisko, snad aby se někde nedala do řeči s mužem, který by ji zaujal víc než manžel. Po rozvodu začala chodit všude bez doprovodu a nějaký čas trvalo, než se zbavila pocitu, že samota je jaksí nepatřičná, že je to handicap, za nějž by se měla stydět. Zprvu byla nervózní, nejistě pokukovala po lidech a v duchu se ptala, co si o ní asi myslí. Lituje ji, že je sama? Na ulici občas propadala pocitu ohrožení, jako by z ní samota automaticky dělala potenciální oběť zločinců. Neustále se ohlížela, kontrolovala, kdo jde za ní, a několikrát dokonce uhnula z plánované trasy jen proto, že měla pocit, že ji někdo sleduje.

Během pár měsíců si však na samotou zvykla, a nejen to; zamílovala si ji. Konečně roztahovala křídla. Učila se vychutnávat si život. Jako by prožila řadu let v tunelu a teď z něj poprvé vyhlédla ven. Překvapilo ji, jak je svět pestrý. Nejednou si všimla

zvuků, barev, chutí a vůní, zamýšlela se nad maličkostmi a dokázala kvůli nim být šťastná. Znovu o sebe začala dbát; obarvila si prošedivělé vlasy, nakoupila nesmyslně drahé kosmetické přípravky, vyměnila pytlovité sukně barvy bramborových slupek za pestré kostýmky. A našla si koníčka, jakého by jí manžel za žádnou cenu nedovolil. Už řadu let pracovně navštěvovala aukce umění (obvykle v Ludvíkově doprovodu), ale po rozvodu na nich začala i nakupovat. Zajímala se hlavně o levná díla mladých, dosud nedocenených umělců, občas také o cenově dostupné grafiky a kresby na papíře. Kdykoli se jí z měsíčního příjmu podařilo ušetřit pár tisíc, investovala je do své nové vášně. Milovala vzrušení, jež ji ovládlo, kdykoli s jiným kupcem nebo hned několika kupci bojovala o vyhlédnuté dílo. Přihazovala tvrdošjňně, ale nikdy ne nad limit, který si předem stanovila. A pokud ostatní zájemci odpadli a licitátor přiklepl dražený předmět jí, zaplavil ji opojný pocit vítězství.

Nebyl to jediný požitek, který si po rozvodu dopřávala. Měla ještě jednu radost, jednu zakázanou rozkoš, kterou úzkostlivě tajila před celým světem. Teď se jí nejspíš bude muset vzdát. Už nebude žít sama; na její život budou dohlížet jiní lidé.

Úzkostí se jí sevřel žaludek. Okusila svobodu a teď o ni zase přichází. Jenže jak by mohla Kláru odmítnout? Je přece povinností matky přispěchat na pomoc, když je dcera v úzkých. Anebo ne? Julie si to nerada přiznávala, ale raději by Kláře pomohla splatit dluhy, než aby s ní žila pod jednou střechou. Navíc pokud by Kláru její věřitelé dali k soudu, exekutor by přišel na adresu jejího trvalého bydliště, tedy do Krokusové ulice. Julie věděla, že exekutoři bez milosti zabavují vše, co v dlužníkově obydlí najdou, bez ohledu na to, komu to patří. A rozhodně nestála o to, aby se jí někdo cizí procházel po domě a přehraboval se jí ve věcech.

Úspory však neměla; všechny příjmy investovala do domu, koček, nákupů na aukcích. Kdyby byla v nouzi, věděla, od koho by si půjčila. Mohla také určité věci prodat... Přesto pořád váhala.

Než Kláře podá pomocnou ruku, musí zjistit, proč se její dcera dostala do tak bezvýchodné situace. Za vysokými dluhy určitě vězí něco mnohem závažnějšího než neuvážené nákupy oblečení.

Kapitola 3

Zpráva o vraždě v dejvickém lesoparku zastihla inspektora Josefa Bergmana necelé dva kilometry od domova. Před pár dny uzavřel nepříjemný případ – únos a následnou vraždu dítěte – a uvědomoval si, že nutně potřebuje dovolenou. Včera večer byl tak vyčerpaný, že upadl do hlubokého spánku v křesle v kanceláři a probudil se až v půl osmé ráno. Naštěstí byla sobota, a tak si v kanceláři jen vypil kávu a zamířil domů za zaslouženým odpočinkem. Před deseti minutami sjel ve Mníšku pod Brdy z dálnice D4 a nasměroval svůj šedo zelený džíp Grand Cherokee na záplatovanou okresní silnici. Rozvážně projížděl mezi zoranými poli a pláněmi vyprahlé žluté trávy s ostrůvky pokroucených borovic. Tuhle část cesty z Prahy na statek v Kozích Horách měl nejraději, protože mu obvykle přinesla zklidnění, korunované vědomím, že nechává služební povinnosti za zády a až do zítřejšího dne se bude starat maximálně o to, jestli má v lednici dostatek vychlazených dvanáctek a zda by měl už zase marnotratně naservírovat kocourovi k snídani konzervu italského tuňáka (bohužel nebyl schopen udržovat v domě zásoby kočičí potrawy). Kouzlo opět spolehlivě zafungovalo a na táhlém klesání podél pastvin se stády huňatých herefordů Bergman hlasitě vydechl úlevou. V návalu dobré nálady stáhl okénko a zhluboka vdechl vlahý podzimní vzduch, okořeněný štiplavým pachem vypalovaných mezí. Vůbec mu nevadilo, že igelitová plachta, kterou si lepicí páskou připevnil ke stropu kabiny, hlasitě šustí a pleská ve větru. Bylo to jedno z mnoha opatření, která učinil, aby se interiér jeho vozu minimálně

opotřebil. Pod nohama měl gumový kobereček, přes něj přetáhl igelit a navrch položil silně savý hadr. Všechna sedadla ve voze pokrývaly velké osušky, aby pozadí případných pasažérů nepřišla do kontaktu s potahy ze světlé kůže. Bergman moc dobře věděl, proč si auto hýčká. Až se ho jednou rozhodne prodat, bude za něj moct požadovat mnohem vyšší částku, než kdyby strop a potahy hyzdily šmouhy. Byl už takový: sice krmil černého kocoura Diega Maradonu konzervami tuňáka a v dobrem rozmaru mu kupoval drahá králičí játra, ale jinak si dával na peníze dobrý pozor a známí ho dokonce podezírali z chorobné šetrnosti. Rozmařilé investice do Diegova jídelníčku dokazovaly, jak moc je pro Bergmana zvíře důležité. Neměl rád zbytečné utrácení, ale konzervu tuňáka za šedesát korun obvykle do kočičí misky vyklopil bez rozmýšlení a pak s téměř otcovskou blahosklonností sledoval, jak se kocour spokojeně láduje. „Diego je jediná bytost, kterou miluješ,“ vyčetla mu nedávno sestra Karla, ke které utíkal, když se mu osamělý staromládenecký život začal zajídat. V duchu jí dal za pravdu; o lásku skutečně nestál. Považoval ji za všeobecně přeceňovanou emoci, která člověku jen zbytečně komplikuje život. Kdykoli se v minulosti zamiloval, pramálo získal, ale ztratil klid a svobodu. Přizpůsoboval se, podřizoval se, snil, obviňoval se a trpěl, jen aby nakonec zjistil, že pouze plytvá časem a energií, protože ve vztahu zřejmě nikdy nebude tak spokojený jako o samotě. Po dvou nevydařených manželstvích usoudil, že se zkrátka pro život v páru nehodí. Navíc si jen těžko dokázal představit ženu, která by mu dlouhodobě tolerovala náročné zaměstnání. Obě jeho bývalé manželky naléhaly, aby změnil profesi – nesnášely jeho nevyzpytatelnou pracovní dobu, noční telefonáty, hektické víkendy a návraty za svítání. Snažil se jim vysvětlit, že bez své práce by nebyl šťastný a že kdyby se jí vzdal, už by nebyl tím mužem, do kterého se zamilovaly. Byly každá jiná, ale kupodivu obě odpověděly stejně: „Když je to tak, já odcházím.“

Silnice se vnořila do smíšeného lesa a oknem dovnitř zavala kořeněná vůně tlejícího listí a vlhké hlíny. Bergman pustil rádio a začal si pobrukovat jazzovou melodií. Za pár minut vjede do dvora starého statku a zaparkuje džíp ve stodole, kde do tepla pod kapotu chodívají spát kuny. Cestou přes dvůr zavolá na Diega, dají si snídani (Bergman smažená vejce s anglickou slaninou a Diego tuňáka) a pak si půjdou každý po svém. Kocour si žil svým vlastním životem, nevyžadoval od Bergmana víc než pravidelný přísun potravy a nezlobil se, pokud zůstal pár dní bez vysvětlení doma sám. Byl to ideální spolubydlič. Bergman jen litoval, že se žádnou ženou nikdy neměl tak bezproblémové soužití jako s Diegem. Možná někde po světě chodí bytost, se kterou by byl šťastný. Nebyl si ale jistý, jestli ve dvaapadesáti letech ještě má sílu ji hledat.

Právě se blížil k úzké odbočce ke statku, když mu zazvonil mobilní telefon. Bergman při pohledu na číslo kapitána Adama Daneše tiše zaklel.

„Slyším.“

Po první Danešově větě šlápl na brzdu a otočil vůz. „Kde přesně?“ zeptal se a chvíli mlčky přikyvoval. „Dobře, jedu tam.“

Nebylo to poprvé, co Josef Bergman vyšetřoval vraždu v této čtvrti. Před osmi lety v lese na Babě našli mladou ženu uškrcenou ocelovou strunou. Bergman nakonec poslal za mříže přítele oběti – chorobně žárlivého podnikatele s kontakty ve vysokých politických kruzích. K činu se nikdy nepřiznal, ale ukazovalo na něj několik přímých důkazů. Případ provázela nepříjemná mediální kampaň, kterou rozpoutala matka obžalovaného ve snaze zprostit syna obvinění. Tvrdila, že kriminalisté byli podplaceni a že zatkli nevinného, aby před volbami zdiskreditovali jeho blízkého přítele – vlivného politika. Poprask sice po pár týdnech utichl, ale přesto bylo jméno Josefa Bergmana vláčeno několika celostátními deníky. Nerad na mediálně proslulý

případ vzpomínal, a když teď projížděl známými ulicemi, nervózně se na sedadle ošival.

Lesopark na Babě byl zalitý měkkým dopoledním sluncem. V přilehlých ulicích panoval ospalý klid, jako by ani nepatřily k velkoměstu pod kopcem. Bergman stáhl okénko, které při průjezdu rušnějšími ulicemi vždy nechával zavřené. Do nosu ho uhodila vůně čerstvě posekané trávy, jež mu evokovala spíš léto a venkov než konec října a Prahu. Všiml si muže s motorovou sekačkou, zkracujícího na jedné ze zahrad huňatý anglický trávník. Z okna vedlejší vily právě vyhlédla žena, ale zase se rychle schovala za záclonu. Na pobořených betonových sloupcích vedle branky se jako sfingy tyčily dvě kočky.

Bergman šlápl na plyn. Neměl by se zdržovat okouněním, Daneš už na něj čeká. Mrtvola mu sice nikam neuteče, ale přesto věděl, že nesmí ztrácet čas. Hodiny těsně po činu jsou pro vyšetřování nejdůležitější, a byla by škoda nechávat vrahovi příliš velký náskok.

Zavražděná dívka ležela v řídkém bukovém lesíku stranou od vyslapaných pěšin. Ze spadaneho listí vyrůstalo kapradí, které mrtvolu obklopovalo jako zelená dekorace. Policisté už místo činu obehnali páskou, nepodařilo se jim však odradit zvědavce, kteří v hloučcích přešlapovali opodál.

Bergman se sehnul, protáhl se pod páskou a zamířil ke skupince uniformovaných policistů. Na místě už byl fotograf a kriminalističtí technici. Daneš hovořil s mladou ženou v dlouhém černém plášti, ale když zahlédl Bergmana, omluvil se a zamířil mu v ústrety.

„Čekali jsme na vás,“ oznámil místo pozdravu. Pak pokynul k ženě v plášti. „Soudní patoložka Květa Arnoldová. Doktor Jonáš má dovolenou, ale slečna Arnoldová byla našťastí volná.“

Bergman ženě podal ruku. Pozdravila ho, ale neusmála se. Měla hnědé vlasy zastřižené do mikáda a jantarové oči. Je pří-

liš mladá, pomyslel si. Jestlipak má dost zkušeností? Ještě nikdy s ní nepracoval, snažil se však nedat najevo nedůvěru. Společně se sklonili nad mrtvolou. Byla to štíhlá světlovlasá žena s nápadně velkými nadry, které mohlo být tak pětadvacet let. Zaživa mohla být krásná, teď ji však hyzdily vyceněné zuby, vytržené oči a podlitiny na krku.

Patoložka se napřímila. „S největší pravděpodobností je manuálně zardoušená. To znamená, že se skoro jistě jedná o vraždu.“

„Kdy se to stalo?“

„Odhaduji, že je po smrti asi dvanáct hodin. Rigor mortis už se plně rozvinul. Ale bližší představu o tom, co se stalo, budeme mít až po pitvě.“

„Podle polohy těla soudím, že zemřela přímo tady. Nezdá se, že by ji sem někdo dovlékł už mrtvou.“ Bergman si podřepl. Zlatohnědá peřina spadaneho listí byla u dívčinyh nohou rozrytá až na hlínu. „Zřejmě se svým vrahem bojovala. Ale co tu proboha pohledávala? Nevede tudy žádná cesta, pěšina, nic.“ Zavrtěl hlavou. „Divím se, že ji tak rychle někdo objevil. Na takovémhle místě mohla ležet nepovšimnutá celé týdny.“

Daneš ukázal na hlouček lidí za policejní páskou, uprostřed něhož stála drobná blondýnka a živě rozkládala rukama. „Našla ji tamhle ta dívka. Ta světlovláska. Šla si prý zaběhat a zahlédla v kapradí něco barevného.“

„Zaběhat? Tudy? Mimo cestu?“ Bergman pochybovačně nkrčil čelo. Pak se obrátil zpátky k mrtvé. Měla na sobě černé plátěné kalhoty, rozepnutou červenou šušákovou bundu a bílé kožené tenisky. Mezi mírně vyhrnutým bílým bavlněným tričkem a páskem kalhot byl vidět pruh neopáleného plochého břicha. Bergman se zadíval na nohu v tenisce, opřenou o ztrouchnivělý pařez. Po letech práce u kriminálky otupěl, ale přesto často pocítil lítost nad zavražděným, zejména pokud šlo o ženu. Představil si ji, jak si ráno oblékala kalhoty a zavazovala si tenisky. Udělala by ten den něco jinak, kdyby věděla, že je její poslední?

Všiml si, že zpod zad ležící dívky vyčnívá něco černého. Sklonil se a poznal roh velké koženkové kabely, kterou zavražděná při pádu zalehla.

Po půlhodině naložili mrtvou na nosítka a odnášeli ji k čekajícímu autu. Bergman zamířil k dívce, které hrůzný nález překazil ranní jogging. Byla bledá, ale nezdála se mu příliš otřesená. Pořád ještě stála ve svém hloučku a něco drmolila.

Bergman k ní zezadu přistoupil a jemně se dotkl jejího ramene. „Mohla byste na chvíli?“

„Jasan.“ Okamžitě přerušila vyprávění, ohlédla se a on si všiml, že se jí oči lesknou jako v horečce. „Veronika Jahodová,“ představila se s vážnou tváří a podala mu chladnou ruku. Mohlo jí být tak patnáct, šestnáct let, ale na svůj věk se chovala neobyčejně rozumně. Bergman by se nedivil, kdyby po tak hrůzném zážitku musela být v šoku převezena k lékaři.

„Jste v pořádku?“

„Jasan.“ Zřejmě to bylo její oblíbené slovo. Pokusila se o úsměv, ale rty jí křečovitě zacukaly. Přece jen tedy není úplně klidná. „Víte... hrozně jsem se vyděsila.“

„Není divu.“ Odvedl ji kus stranou. „Můžeme si promluvit? Chcete si na chvíli sednout do auta, nebo vás mám odvézt ke mně do kanceláře?“

„Nejradši bych zůstala tady,“ odpověděla.

Přikývl. „Povězte mi, jak jste našla to tělo?“

„To už jsem přece říkala tomu hubenému chlápku v obleku.“ Ukázala na Daneše.

„Já vím. Teď to povězte mně.“

„Šla jsem si zaběhat. Chodím každý ráno. Najednou jsem...“

„Běžela jste *tudy*?“ přerušil ji. „Nebylo by to pohodlnější po pěšině?“

Trhla ramenem a obrátila oči v sloup. Bylo to první gesto odpovídající jejímu věku a Bergmanovi se trochu ulevilo. Čím bude dívka přirozenější, tím víc mu tento rozhovor může pomoci. „Jasně že bylo. Jenže právě o to jde, ne? Jestli chci posilo-

vat, musím běhat v terénu. Tohle je moje zkratka, víte? Vždycky seběhnu z pěšiny a vydrápu se tamhle do svahu. Potřebuju zlikvidovat celulitidu na stehnech a běh do kopce na to zabírá nej-líp," dodala spiklenecky, jako by mluvila s kamarádkou. „Psali to v *Dívce*.“

Bergman se neubráníl úsměvu. „Takže jste uhnula z pěšiny – a pak?“

„No, uviděla jsem červenou skvrnu. Tu její bundu,“ mávla rukou směrem k autu, kam právě nakládali mrtvolu. „Šla jsem se podívat, co to je. A pak... vážně musím znovu popisovat, co bylo pak? Dělá se mi z toho špatně.“

„Obávám se, že musíte.“

„No dobře.“ Nezdálo se, že by jí to nějak zvlášť vadilo. „Hned jsem poznala, že je ta ženská mrtvá. Podle očí a zubů a tak. Znam to z televize. Děsně jsem se lekla, ale...“ Zaváhala.

„Ale?“

„Víte, já hodně koukám na detektivky. Vždycky jsem si myslela, že kdybych našla mrtvolu, začala bych ječet nebo bych omdlela anebo bych třeba utekla... Jenže ve skutečnosti jsem byla spíš zvědavá. Přišla jsem úplně k ní a sklonila jsem se nad ni. Chtěla jsem si ji prohlídnout.“ Zvedla k němu velké oči a omluvně dodala: „Nikdy předtím jsem neviděla mrtvého člověka.“

Se zájmem si ji prohlížel. Zvláštní děvče. Odhadoval, že většina jejích vrstevnic by skutečně po nálezů zavražděné ženy buď omdlela, nebo s křikem utekla. Tahle dívka ale na celou příhodu nahlížela jako na nevšední zkušenost, ze které by měla vytěžit co nejvíc. Napadlo ho, že on by se možná v jejím věku choval stejně.

„V kolik to bylo hodin?“

„No... tak v osm.“

„Dotýkala jste se jí?“

Vykulila oči. „Ne! Proboha, to bych nikdy neudělala. Fuj!“

„Znáte ji?“

Rozhodně zavrtěla hlavou. „V životě jsem ji tu neviděla. To je docela nezvyklý, víte, protože tady na kopci je to jako na vesnici. Všichni se tu známe – alespoň od vidění.“

„Neviděla jste cestou něco nebo někoho podezřelého?“

Skousla si spodní ret. „Ne,“ odpověděla po chvíli skoro lítostivě. „Nic.“

„V tom případě už vás nebudu zdržovat, slečno...“ zapátral v paměti, „...Veroniko.“ Podal jí svoji vizitku. „Kdybyste si vzpomněla na něco, co by mě mohlo zajímat, zavolejte mi. Kdykoli, třeba i v noci, když budete chtít.“

Zatvářila se zklamaně. „To je všechno? Už se mě nebudete na nic ptát?“

Usmál se na ni. Těšila se, že bude středem pozornosti, odhadl pobaveně. Nedá se nic dělat, svých pět minut slávy už má za sebou. „Dnes ne. Možná jindy. Vraťte se domů, Veroniko, a příště raději běhejte jen po pěšinách.“

Slunce se vyhouplo nad koruny stromů a hrálo jako v létě. Bergman si přenesl kabelku zavražděné k autu, rozprostřel na kapotu igelit a opatrně na něj přemísťoval dívčin skromný majetek. Na to, jak byla kabelka velká, z ní vylovil překvapivě málo věcí, většinou laciných a ošuntělých. Na kapotě ležela hnědá látková peněženka s rozbitým zipem, cihlově červená rtěnka, několik let starý model mobilního telefonu, černý plastový hřeben s několika zlatavými vlasy mezi zuby, svazek klíčů, pouzdro na doklady s prasklým hřbetem, neuměle vyspraveným průhlednou leukoplastí. Z fotografie v občanském průkazu se usmívala dívka s výraznými lícními kostmi a hustou ofinou, která byla zavražděné podobná jen vzdáleně, ale nejspíš to bylo tím, že snímek byl pořízen před několika lety. Fotka na řidičském průkazu byla novější a potvrdila Bergmanovi, že opravdu drží v ruce doklady mrtvé dívky. Nora Máchová, sedmadvacet let, svobodná. Otevřel peněženku a překvapilo ho, kolik bankovek

vysoké hodnoty v ní našel. Nosívají u sebe mladé ženy běžně dvacet tisíc korun v hotovosti? Každopádně se z obsahu její peněženky dalo usuzovat, že nejde o loupežnou vraždu. Znovu zašmátral v kabele. Byla hluboká a měla spoustu velkých vnitřních kapes. V jedné z nich našel zelené plastové desky s fakturami a dodacími listy. Zalistoval v nich.

„Víme o ní všechno: jak se jmenovala, kde pracovala,“ prohodil k Danešovi, který celou dobu stál vedle něj a mlčky přihlížel. „Internetový obchod s chovatelskými potřebami Hafík.“ Z kapsičky na boku kabelky vytáhl pouzdro na vizitky. „Nora Máchová, obchodní zástupkyně.“ Poklepal prstem na vějíř bankovek, zatížený peněženkou. „To možná vysvětluje, proč u sebe měla tolik peněz. Třeba rozvázela zboží chovatelům a nechala si platit v hotovosti.“ Ukázal na svazek klíčů, z nějž vyčníval velký klíč od vozu. „Někde v okolí tu možná najdeme její auto. Modrý ford focus, šest let starý, poznávací značka 1A2 5578, jak jsem se dočetl v dokladech.“

Daneš přikývl. „Mám se po něm podívat?“

„Zjistěte, jestli tu někde poblíž neparkuje. Pak bude třeba zavolat jejím rodičům a navštívit je. Pojedeme tam spolu.“ Vytáhl z kabely poslední předmět – velký kaštan. Byl dosud lesklý, což nasvědčovalo, že ho žena sebrala ze země nedávno, možná v den své smrti. Možná jí ho někdo dal jako talisman. Její přítel? Každopádně jí kaštan moc štěstí nepřinesl. Bergman s povzdechem začal skládat věci zpět do kabely.

Daneš se smutně usmál. Oba nejspíš mysleli na totéž. „Tyhle vraždy mladých holek jsou ze všeho nejhorší. Kromě zločinů na dětech, samozřejmě. Nemůžu si na to zvyknout.“

„A ani si nikdy nezvyknete.“ Bergman rázně zapnul kabelu. „Na tohle se nedá zvyknout, Adame. Můžete udělat jedině – naučit se s tím žít.“

Kapitola 4

Neštěstí si vybírá oběti náhodně a útočí bez varování. Přesto většina lidí věří, že zrovna jim se nemůže nic stát. Nehody, nemoci, vraždy a přepadení se jich netýkají; hrozí jen těm „ostatním“.

To Ludvík Keller byl obezřetnější. Moc dobře si uvědomoval, že svět se hemží zákeřnými lidmi, kteří číhají na první příležitost ublížit vám, okrást vás nebo vás podvést. Proto je ze všeho nejlepší sedět doma za zamčenými bezpečnostními dveřmi. Zvláštní, že ženy tuhle pravdu odmítají akceptovat. Julii ji nedokázal vtlouct do hlavy ani za dvacet šest let manželství. Pořád mu někam utíkala. A Zuzana, ta hodná, poslušná, poddajná Zuzana, v poslední době začíná být podobně vzpurná jako jeho bývalá manželka.

Tak například včera večer přišla s tím, že zaběhne do zelinářství pro dýně. Chtěla je vydlabat, dát dovnitř svíčky a naaranžovat je na stůl; prý proto, že se blíží nesmyslný importovaný svátek jménem Halloween. Směšné! Samozřejmě to byla jen záminka, jak se dostat z domu. Chtěla courat venku a jeho, Ludvíka, nechat doma. Moc dobře věděla, že když má její manžel podle horoskopu „černý“ den, zbytečně nevychází na ulici. Samozřejmě ji nikam nepustil. Bylo sice teprve šest hodin, ale už skoro tma, a tak jí vysvětlil, že samotná žena se v noci na ulici může stát snadnou obětí nějakého násilníka. Jen si vzpomeň na spartakiádního vraha, ten zabíjel i za bílého dne, připomněl jí.

„To bylo před dvaceti lety,“ odvětila temně.

„A to snad znamená, že podobný úchyl nemůže běhat po městě dnes?“ zeptal se Ludvík.

Musela připustit, že nikoliv. Přesto trucovala a s Ludvíkem po zbytek večera nemluvila. Nedokázal jí vysvětlit, že „černé“ dny jsou nebezpečné a neměly by se podceňovat.

A teď se ve vedlejší místnosti převléká a chystá se ven. Po-

otevřenými dveřmi zahlédl záblesk stehna v silonových punčochách a hrdlo se mu stáhlo vzteky. Namluvila mu, že musí k lékaři, což je samozřejmě opět lež – vždyť je sobota! Žádný lékař neordinuje v sobotu dopoledne, nebo snad ano? Ludvík začal bubnovat prsty o desku stolu. Nechal kobylce moc volně otěže a ona začala jančit. Tentokrát ji nebude vyslychat, ne, dokonce se jí ani nepokusí výlet zakázat. Jen ať si jde. On jí bude v patách a zjistí, kam mu žena utíká. Dnes je naštěstí „zelená“ sobota – tedy neutrální, poměrně bezpečný den. Ludvík pro jistotu zkontroloval kalendář, v němž měl podle astrologické předpovědi každé políčko označené příslušnou barvou. Ano, dnes by se mu nemělo venku nic zlého přihodit.

Za patnáct minut Zuzana zavolala z obývacího pokoje, že odchází. Ani se neobtěžovala nahlédnout pootevřenými dveřmi do jeho pracovny a rozloučit se s ním. Už jen to potvrdovalo, že k žádnému lékaři nemíří. Nechce Ludvíkovi lhát do očí, tak je to. Počkal, až uslyší na schodech klapat její podpatky, pak spěšně popadl sako a opatrně vyšel na chodbu. Za Zuzanou právě bouchly domovní dveře. Rozběhl se za ní, bral schody po dvou, na posledním z nich klopytl a bolestivě si podvrtil kotník. Jako by to nestačilo, před domem vrazil do paní Limanové z prvního patra, která při střetu upustila tašku s nákupem. V duchu Zuzanu proklel. Zatracená ženská! Kdyby seděla doma, nic z toho se nemuselo stát.

Zatímco pomáhal paní Limanové sbírat z chodníku rozkutálená jablka, Zuzana zmizela za rohem.

„Před chvílí běžela ven vaše paní,“ poznamenala paní Limanová. „Taky měla naspěch. Pročpak na vás nepočká?“

„Starejte se o sebe,“ zavrčel, vrazil jí do ruky poslední jablko a otočil se k ní zády.

„No dovolte!“ slyšel za sebou, ale už se neohlédl. Vztek v něm kynul jako dobře propracované těsto. Zaslepoval ho, svíral mu hrdlo. Ludvík by nejraději něco rozkopal, rozbil, někomu nafackoval – pak by se mu možná ulevilo. V poslední době býval

často rozčilený. I úplná maličkost ho dokázala rozzuřit k nepřičetnosti. Pokud se zrovna nezalykal vzteky, třásl se nervozitou. Občas byly dny, kdy se cítil dobře a mysl měl průzračnou jako sklenici čisté vody, ale jindy se jeho duše proměnila v bludiště se spoustou zrádných zákoutí. Ve chvílích prozření si uvědomoval, že s ním něco není v pořádku. Neměl však sílu se bránit.

Zrychloval krok, až už skoro běžel. Na křižovatce se zastavil, aby se rozhlédl, kterým směrem Zuzana míří. Zahlédl ji na autobusové zastávce. Zpod úzké vlněné sukně jí vykukovala dokonalá lýtka v silonových punčochách. Pro koho se takhle vymódila? A proč se tváří tak vážně? Její temný výraz ho mátl. Kdyby mířila na tajnou schůzku s milencem, byla by spíš natěšená a vzrušená, nebo snad ne?

Ludvík se zastavil na pěšině mezi šeríkovými keři a skrz houštinu listů Zuzanu pozoroval. Přeshlapoval v louži a za chvíli ucítil, že mu do kožených mokasínů začíná prosakovat voda. Jeho vztek to nezchladilo, právě naopak. Tohle si Zuzana vypije! Sledoval ji, jak nervózně kouká na hodinky. Bude problém nastoupit s ní do autobusu, aniž by si ho všimla.

Nakonec však měl štěstí; na zastávku se přihrnula skupina zahraničních turistů. Ludvík se mezi ně na poslední chvíli vmísil a vmáčkl se do autobusu. Nastoupil zadními dveřmi, zatímco Zuzana použila prostřední. Mezi rameny štěbetajících Italek viděl její záda v saku, ale pak mu výhled zakryla postava korpulentní cizinky. Ludvík začal skrz zuby cedit nadávky. Nesnášel hromadnou dopravu. Štítil se lidí, kteří se o něj otřeli tu stehnem, tam boky. Při pomyslení, že dýchá vzduch, který před okamžikem prošel plicemi jiného člověka, se mu chtělo zvracet. Obvykle jezdil autem, a nebýt toho, že se dnes rozhodl sledovat Zuzanu, nikdy by do autobusu nenastoupil.

Předpokládal, že Zuzana pojedje až ke stanici metra, a převapilo ho, když ji na čtvrté stanici uviděl na chodníku. Autobus už zavíral dveře, když se Ludvík začal drát ven. Několika lidem šlápl na nohu a s hlasitým žuchnutím seskočil na obrub-

ník. Trnul strachy, že se Zuzana při zvuku jeho kroků ohlédne, pohádají se a jeho výzvědné výpravě bude konec.

Zaznamenal, že jsou na zastávce, kde obvykle nastupoval, dokud ještě bydlel s Julií na Babě. Tehdy mu ještě jízda hromadnou dopravou tolik nevadila, ačkoli už tenkrát se nejbezpečněji cítil v zamčeném domě. Občas zalitoval, že tak snadno vyklidil pole a nechal polorozpadlou, avšak stále hezkou vilu Julií. Ceny nemovitostí stoupaly, a kdyby bývali dům na tak prestižní adrese po rozvodu prodali a rozdělili si peníze, žil by si teď Ludvík jako pán. Dům však Julie zdědila po prarčetě, takže bylo spravedlivé, že připadl jí. A Ludvík by jí dal cokoli, aby bez průtahů souhlasila s rozvodem. Juliina tvrdohlavost a samostatnost ho ničila. Toužil po pečující, mateřské, oddané manželce, jenže Julie žila jen pro svou práci. Proč si proboha takovou ženu bral? A jak s ní mohl vydržet šestadvacet let? Jednoho dne si uvědomil, že pokud ji okamžitě nepustí, skončí v blázinci – anebo ji zabije. Když pak potkal o čtrnáct let mladší, poddajnou a poslušnou Zuzanu, neváhal s rozvodem ani vteřinu.

Spěchala po rozbitém chodníku a co chvíli jí podpatky uvízly v mezeře po vypadlé dlažební kostce. Když klopytla, Ludvík se škodolibě ušklíbl. V bezpečné vzdálenosti ji následoval, nespouštěl ji z očí, a když se jednou ohlédla, pohotově uskočil do průjezdu. Samolibě si pomyslel, že by se klidně mohl dát na dráhu soukromého detektiva. Určitě by to vynášelo víc než mizerně placená práce na finančním úřadě. A sledování podezřelých by mu docela šlo.

Teď už bylo jasné, že Zuzana nemíří k lékaři. Stoupala strmou ulicí k vilové čtvrti, kde nebylo nic než obytné domy a park. Ludvík okolí dobře znal a o žádné poliklinice tu nevěděl. Kam tedy Zuzana jde? V úvahu připadala jedině ambulance soukromého lékaře, který klidně může ordinovat i v so-

botu. Že by gynekolog? Prudce se zastavil. Je Zuzana těhotná? To by ještě scházelo! Třetí dítě nechtěl – za žádnou cenu. Ve svých čtyřiapadesáti letech má přece právo na klid! Dvě děti z manželství s Julií se vůbec nepovedly a on nechtěl riskovat další fiasko. Klára odešla z domova v sedmnácti letech a ani nedodělala střední školu, Michal o rok později odjel studovat francouzštinu do Francie, našel si tam zaměstnání a nechal se vlákat do naprosto neperspektivního manželství s Indkou z pařížské chudinské čtvrti. Teď prý podniká a vydělává slušné peníze, ale ani ho nenapadne poslat něco otci na přilepšenou. Ludvík se s dětmi od rozvodu nestýkal a vůbec ho to nemrzelo. Byly jednoduše nesnesitelné. A nikde není psáno, že jeho třetí potomek by byl lepší.

Musel teď přidat do kroku, protože se mu Zuzana ztrácela z dohledu. Pokud vejde do soukromé gynekologické ordinace, je nabíledni, že otěhotněla. Tvrdí sice, že bere antikoncepci, ale mohla ji potají vysadit – ženy to tak přece dělávají, když chtějí bez souhlasu partnera založit rodinu. Za tři měsíce oslaví čtyřicátiny a biologické hodiny už jí tedy musejí zvonit na poplach, ale co je komu po tom? Ludvík se o její pocity nestaral. Když si ji bral, na rovinu jí oznámil, že další dítě nechce. Věděla, do čeho jde.

Zabočila do Krokusové ulice a rozhlížela se na obě strany, jako by četla orientační čísla na modrých tabulkách na plotech. Hledá dům v *této* ulici! Taková shoda okolností Ludvíka překvapila. Že by gynekolog jeho druhé manželky sídlil na téměř stejné adrese jako jeho první žena?

Zůstal stát na rohu, zpola skrytý za telefonní budkou. Zvědavost na okamžik převážila nad vztekem a Ludvík byl téměř klidný.

Pak se Zuzana zastavila před Juliiným domem, krátce zaváhala, vzhledla k zavřeným oknům a položila prst na zvonek. Dřevěné dveře se skleněnou vitráží se otevřely a objevila se Julie. Všechno se stalo tak rychle, že si Ludvík nestačil uvědomit

dosah scény, která se před ním odehrává. Stál poměrně daleko, ale poznal, že jeho bývalá žena má slušivý kaštanový přeliv a viditelně omládl. Zaťal nehty do dlaní. Co k čertu Zuzana pohledává u Julie? Ty dvě se přece setkaly jen jednou, když ho Zuzana doprovázela k rozvodovému soudu, a jakživ spolu nepromluvíly víc než pět vět.

Jeho první manželka sešla ke plotu a ženy spolu chvíli mluvily přes zavřenou branku z tepaného železa. Pak Zuzana vešla do zahrady, opatrně za sebou zavřela – a rozhlédla se, jako by se ujišťovala, že ji nikdo nesleduje. Ludvík měl co dělat, aby se včas stáhl za telefonní budku.

Nezahlédla ho.

Vyběhla po čtyřech kamenných schodech za Julií a obě zmizely v domě.

Ludvík zůstal stát na chodníku jako omráčený.

Juliina sousedka Lada Hrubešová se rozhodla, že si udělá hezké dopoledne. Na druhou půlku října bylo mimořádně teplo, panovalo bezvětří a slunce přívětivě probleskovalo skrz zlátnoucí koruny jeřabin. Po včerejším dešti zbyly na chodníku louže a třpytily se jako malá jezírka. Lada obvykle koncem září odnesla z balkonu v prvním patře proutěná křesílka a stolec, aby je neponičilo sychravé podzimní počasí, ale teď se rozhodla, že nábytek vynese zpátky ven a nasnídá se na sluníčku.

Spala dlouho, takže když polkla poslední sousto topinky a dojedla vejce na měkko, v rádiu právě hlásili jedenáct hodin. Uvařila si ještě jeden šálek kávy, přečetla sobotní noviny, nechala je klesnout do klína a mžourala do slunce. Ze zahrady za domem slyšela tlumené vrnění motorové sekačky; znamenalo to, že Václav už sešel dolů a pustil se do péče o trávník. Zaplavil ji příjemný pocit bezpečí. Milovala drobné víkendové rituály, díky nimž byl život pravidelný a předvídatelný. I její manželství bylo předvídatelné, občas možná dokonce trochu nudné,

ale v každém případě harmonické. A to bylo hlavní, co Lada ve svých osmačtyřiceti letech potřebovala ke štěstí. Občas se na svůj věk cítila až příliš usedlá, ale kdykoli na zkoušku podnikla něco jen trochu výstředního, ověřila si, že dobrodružství a výstřelky nejsou nic pro ni. Bytostně nesnášela změny a nejspokojenější byla, když život plynul jako líná řeka. Provdala se v devatenácti letech za spolužáka, a pokud pro ni měl osud nachystaná další dobrodružství, s lehkým srdcem se jich vzdala. Václava milovala klidnou, o to však hlubší láskou. I když měl své chyby, nikdy ani na vteřinu nezauvažovala o tom, že by od něj mohla odejít a poznávat jiné muže s jinými chybami. Děti neměli. Když po třicítce zjistili, že Lada s definitivní platností nemůže otěhotnět, vlastně si ani moc nezoufali. V té době již byli zvyklí, že jsou sami. Žili jeden pro druhého a navzájem si byli rodiči i dětmi.

Na zděném sloupku plotu uviděla sedět vypasenou třibarevnou kočku – jednu ze svých tří chlupatých přítelkyň. Zvedla se z křesílka, zašla do domu, vrátila se s konzervou kočičí potrawy a zaklepala lžičkou o její hranu. Zvíře k ní okamžitě bystře vzhlédlo. Lada nabrala plnou lžici masa a nechala pár kousků spadnout na betonový chodníček. Láskyplně sledovala, jak zvíře seskakuje z plotu a pouští se do jídla. Vášeň pro kočky sdílela se svou přítelkyní Julií Kellerovou z protější vily. Jenom díky zvířatům se vlastně před čtyřmi lety sblížily. Lada tehdy našla u popelnic těžce zraněného toulavého kocoura, nesla si ho v náručí domů a potkala Julii. Ta se s ní hned dala do řeči; chtěla vědět, co se kocourovi stalo, jestli patří Ladě a co s ním bude dál. Odvezly zvíře k veterináři a pak v Ladině obývacím pokoji čekaly, až se kocour probudí z narkózy. Od toho dne se navštěvovaly. Julie ovšem lásku ke kočkám trochu přehání, pomyslela si Lada. Chová jich dvanáct, což je přece jen už trochu moc.

Právě teď před vilou její přítelkyně přibrzdilo auto a dva mladí lidé začali na chodník vykládat kartonové krabice a nabitě tašky. Lada v ženě poznala Kláru Kellerovou a udiveně po-

vytáhla obočí. Že by se Juliina dcera stěhovala zpátky domů? Věděla, že mladá Kellerová k matce nemá nejvřelejší vztah.

Mladá dvojice nosila tašky a krabice do domu a na ulici se znovu rozhostil poklid víkendového dopoledne. Netrval však dlouho. Asi o čtvrt hodiny později se u Juliiny branky zastavila žena; asi čtyřicetiletá odbarvená blondýna v černém kostýmku a v lodičkách na vysokém podpatku. Místo kabelky nesla kožený kufřík. Vypadala trochu jako pojišťovací agentka, ačkoli ta by nejspíš přijela vozem, zatímco tato žena přišla pěšky. Lada se opřela o zábradlí a zvědavě blondýnu pozorovala.

Mezi dveřmi se objevila Julie. Lada jí zamávala, ale přítelkyně si jí nevšimla. Tvářila se... překvapeně. Možná dokonce vyděšeně. Ladu výjev čím dál víc zajímal. Ženy spolu tiše mluvily; škoda, že na balkon protějšího domu nedolehlo jediné slovo. Pak Julie návštěvě pokynula, aby šla dál, a zmizely spolu v předsíni.

Lada potřásla hlavou. Příležitostně se Julie zeptá, kdo je ta nafintěná osoba, která ji v sobotu poctila svou návštěvou. Pohlédla dolů na kočku a hodila jí ještě jednu lžici masových kostiček v želé. Pak bezstarostně klouzala pohledem po ulici, zalité sluncem... a zastavila se na postavě muže, krčícího se za telefonní budkou.

Byl to Ludvík Keller. Nepochybně. Neviděla bývalého souseda už čtyři roky, ale vůbec se nezměnil.

Přešlapoval na rohu ulice a nespouštěl pohled z domu své bývalé ženy.

Pak ze slepé uličky vedoucí od lesíka vjelo do Krokusové ulice policejní auto, za ním druhé a třetí. Ladě připadalo zvláštní, že ačkoli už dvě hodiny sedí na balkoně, neviděla policisty přijíždět. Museli tedy být v lesíku už od rána. Co tam tak dlouho dělali? Na paty se jim přilepila tmavá limuzína, ta ale po několika desítkách metrů zabrzdila a zastavila za modrým fordem, který od včerejška parkoval před domem Hrubešových. Ladu by moc zajímalo, kdo ho tam nechal stát. Vadilo jí, když jí cizí vozy

hyzdily výhled na poklidnou ulici. Z limuzíny vystoupil hubený mladý muž v obleku, obešel ford a opsal si poznávací značku.

Lada se přemístila k rohu balkonu, aby měla lepší výhled. Dnes se v Krokusové ulici dějí vážně divné věci.

Mladík v obleku nastoupil zpátky do svého auta, ale místo aby odjel směrem k centru města, otočil vůz a vrátil se zpátky k lesíku. Možná to byl kriminalista, ti přece chodívají v civilu.

Lada Hrubešová zavrtěla hlavou a sedla si ke kávě, která jí mezitím úplně vychladla. Dnes je skutečně zvláštní den. Co se asi v lesíku stalo, že se Krokusová ulice hemží policisty? A proč Ludvík Keller šmíruje bývalou ženu? Jak zamýšleně dopíjela studený nápoj, zaplavilo ji mírné vzrušení, nesmírně příjemné vzhledem k tomu, jak jednotvárně žila.

Kapitola 5

Majitel klecové pasti se pro případný úlovek nevrátil celou sobotu. Julie ho nepřistihla, ačkoli každou volnou chvíli hlídkovala u okna. Aby se ujistila, že vetřelce nepropásla, chodila pravidelně kontrolovat vysokou trávu v místech, kde past našla. Pošlapaná stébla se už napřímila a nikdo je nově nezdupal. Julie se rozhodla, že si vezme týden volna a bude číhat na lovce koček. Musí zjistit, kdo se pokusil jejím zvířatům ublížit. O co mu šlo? Julii naskočila husí kůže při představě, že klecová past patří sadistovi, který se ukájí na utrpení bezbranných tvorů. Jakmile bude vědět, s kým má tu čest, snad se jí uleví.

Den byl dramatický i bez střetu s majitelem pasti. Před polednem se za hlasitého dusání, halekání a bouchání dveřmi nastěhovala do podkroví Klára s přítelem. Julie raději zůstala v přízemí, přitáhla si k oknu křeslo a uklidňovala se šálkem silného černého čaje s mlékem. Když jí nad hlavou začala dunět hlasitá rocková hudba, propadla pocitu, že se k ní nenastěhovali dva dospělí lidé, ale párek pubertáků. Klářin přítel se jí ani